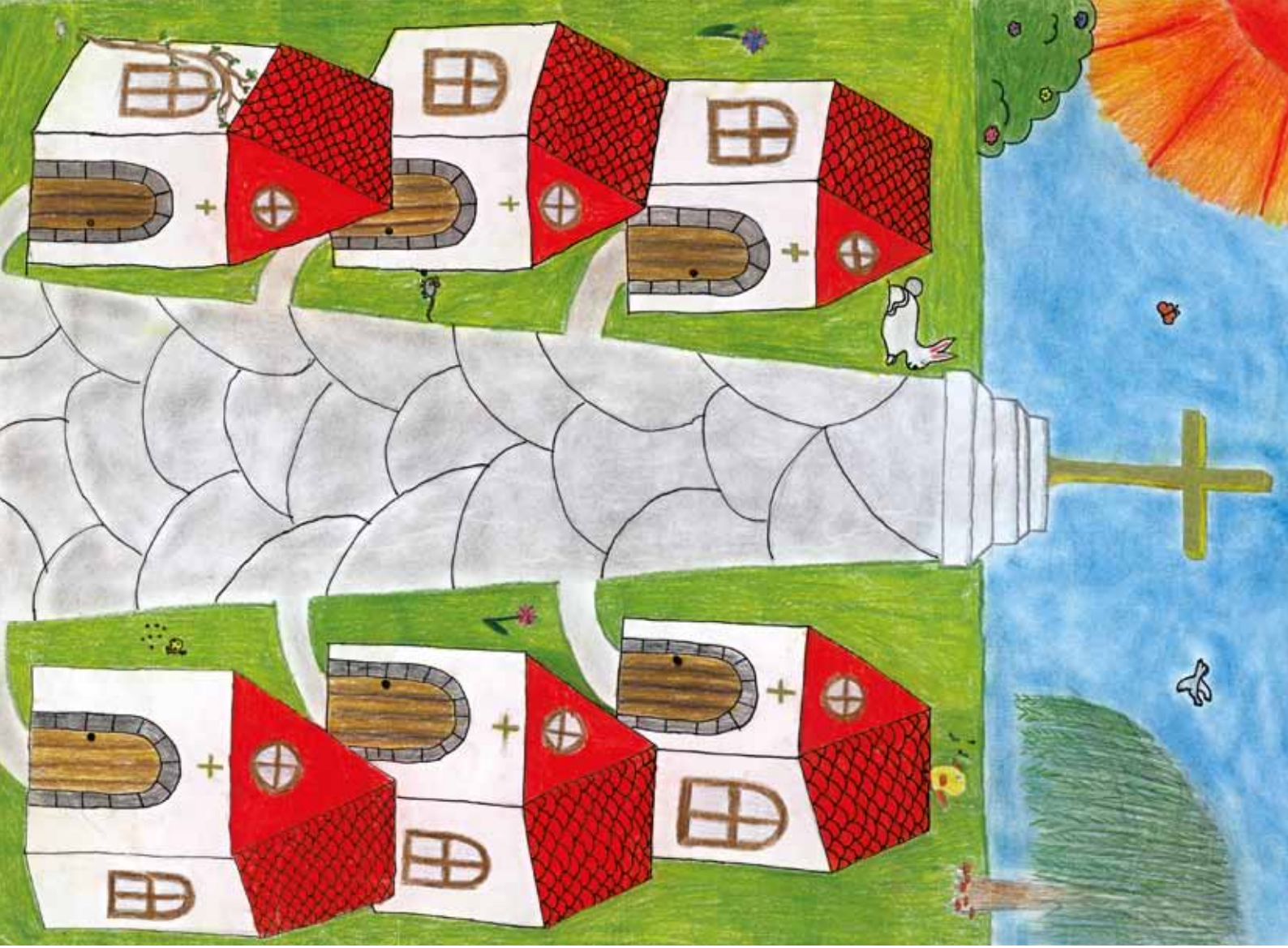

ИГРАЧКА_ПЛАЧКА_1_2010

или

ЗА ДОБРОТО И ЗА СЪВЕСТТА

ИГРАЧКА_ПЛАЧКА_1_2010

или

ЗА ДОБРОТО И ЗА СЪВЕСТТА

ВЪЗКРЕСЕНСКИ МАРАТОН ЗА ДОБРОТО „ИГРАЧКА_ПЛАЧКА_1_2010“

От Ивановден 2010 до Великден 2010 и след това

ВАРНЕНСКА ЛИТЕРАТУРНА ШКОЛА ЗА УЧЕНИЦИ

2010

Книжката „ИГРАЧКА_ПЛАЧКА_1_2010” е резултат. Тя проявява устойчивостта и перспективите на **проекта Маратони за доброто** на Варненската литературна школа за ученици.

Този проект започна през Април 2008. Засега краят му не се вижда.

Бисерка Алексиева – учител по БЕЛ във варненското училище „Петко Рачов Славейков” написа дузина приказки и спечели Първия литературен онлайн маратон 12 приказки и 12 притчи за доброто: Април 2008 – Март 2009.

Приказките заживяха в Мрежата веднага. И заработиха за първия великденски е-маратон за доброто **Играчка плачка: от Ивановден до Великден 2010 и след това**.

Междувременно книжката **„Към Горната земя или 12 приказки за доброто”** събра приказките и ги положи в ръцете на стотици варненски деца. Посланията за добро влязоха в техните семейства на Лазаровден 2010. През май ги приеха и в книгохранилниците на **Манастира „Зограф” в Света Гора Атон, на римската базилика „Сан Клементе”**, където почиват мощите на Константин-Кирил Философ, и **на българската църква „Свети свети Викентий и Анастасий” в Рим**.

Докато беше в пети клас на СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, Георги Борисов Шопов написа 12 съчинения по преживяно за 12 нарушения на дузината норми за добър живот, проповядвани от дузината приказки, и победи в Първия великденски е-маратон за доброто **Играчка плачка: от Ивановден до Великден 2010 и след това**. Тези съчинения оглавяват детските споделяния в **„ИГРАЧКА_ПЛАЧКА_1_2010”**. Подир победните съчинения са строени най-добрите от всички други съчинения по преживяно, написани от участници в този маратон.

Приказките – стари и нови, споделеното от Стойка Димова – богослов и учител в школата **Православни християнски традиции и ценности** на Общински детски комплекс, Варна, както и детските съчинения приканват нови читатели и нови творци, които да напишат за свое преживяване при престъпване на норми за добър живот.

Рисунките в книжката са подкрепа и подарък от ученици на Павлина Замфирова – учител в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, както и анонс за активно включване в **„ИГРАЧКА_ПЛАЧКА_2_2010”**.

На 14.09.2010 започна първият **Рождественски маратон за доброто: От Кръстовден 2010 до Никулден 2010 и след това. Каним всички шестокласници от всички варненски училища заедно да сътворим „ИГРАЧКА_ПЛАЧКА_2_2010”**.

Защо правим всичко това?

Защото в Школата се грижим за човешката потреба от духовен живот и от нравствени ценности.

СЪДЪРЖАНИЕ

ИГРАЧКА_ПЛАЧКА_1_2010
или
За доброто и за съвестта

Защо и как станах е-маратонец на словото за доброто? *8*

Защо и как написах дузина съчинения по преживяно за доброто?

Георги Шопов – шестокласник, победител в Първия великденски е-маратон за доброто ***Играчка плачка: от Ивановден до Великден 2010 и след това***.

Нравственият закон, човекът и съвестта. *10*

Стойка Димова – богослов и учител в школата ***Православни християнски традиции и ценности*** на Общински детски комплекс, Варна за Декалога (Десетте Божии Заповеди) и за Евангелския Съвършен Нравстван Закон

12 повели, 12 споделяния, 12 приказки, 35 преживявания, 12 странички и подарък за теб:

1. Аз съм твоят Бог, да нямаш други богове освен Мене. *13*

Споделено 1., Приказка 1. ***Двамата режисьори*****, 3 съчинения по преживяно**

Преди контролно – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

Новата ученичка – Михаела Валентинова Василева от 5. клас на СОУ „Любен Каравелов”

Бог, Петя и кумирите – Йоанна Юриева Георгиева от 5. клас на ОУ „Петко Рачов Славейков”

Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих Първия закон?

2. Не си прави кумири, не им се кланяй и не им служи. *21*

Споделено 2., Приказка 2. ***Горска приказка*****, 3 съчинения по преживяно**

Идолите – крадци на живот – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

Верижки, пръстени и обеци – Яна Жекова Иванова от 5. клас на СОУ „Любен Каравелов”
Данчо – Веселин Пламенов Богданов от 5. клас на ОУ „Петко Рачов Славейков”
Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих Втория закон?

3. Не изговаряй напразно Името на своя Бог. *28*

Споделено 3., Приказка 3. *Дъбовото дърво*, 2 съчинения по преживяно
Божието име – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”
Ваза от бутилка – Веселин Пламенов Богданов от 5. клас на ОУ „Петко Рачов Славейков”
Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих Третия закон?

4. Шест дни работи, а седмия посвети на Бога, който го освети. *35*

Споделено 4., Приказка 4. *Тримата братя и Дядо Господ*, 2 съчинения по преживяно
Сладолед в неделя – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”
Не всичко е работа – Йоанна Юриева Георгиева от 5. клас на ОУ „Петко Рачов Славейков”
Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих Четвъртия закон?

5. Почитай баща си и майка си. *42*

Споделено 5., Приказка 5. *Защо морето е солено?*, 6 съчинения по преживяно
Моите родители – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”
Да можем занапред сами – Иван Александров Хинев от СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”
Най-голямата награда – Силвия Стаменова Георгиева от 5. клас на СОУ „Любен Каравелов”
Десети рожден ден – Веселин Пламенов Богданов от 5. клас на ОУ „Петко Рачов Славейков”
Вярвай на родителите – Йоанна Юриева Георгиева от 5. клас на ОУ „Петко Рачов Славейков”
Колко сме скъпи на родителите си – Симона Спиридонова Христова, СОУ „Найден Геров”
Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих Петия закон?

6. Не убивай. *50*

Споделено 6., Приказка 6. ***Приключение в прокълнатата къща*****, 5 съчинения по преживяно**

На пътя – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

Много истинска история – Надежда Георгиева Иванова от 5. клас на СОУ „Любен Каравелов”

Какво значи да убиеш? – Емилия Мирославова Маринова от 5. клас на СОУ „Найден Геров”

Случка в градината – Иван Александров Хинев от СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”, Варна

Ах тези братя и сестри! – Янислав Красимиров Жеков от СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих Шестия закон?

7. Не прелюбодействувай. *62*

Споделено 7., Приказка 7. ***Златна вода*****, 2 съчинения по преживяно**

Прелюбодеянието – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

Тъжна история – Надежда Георгиева Иванова от 5. клас на СОУ „Любен Каравелов”, Варна

Страничка за теб или реч на съвестта ми, когато разпозна престъпване на Седмия закон?

8. Не кради. *68*

Споделено 8., Приказка 8. ***Вълшебното огледало*****, 3 съчинения по преживяно**

Краставици или време – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

Откраднат късмет – Калина Ангелова Жечева от СОУПЧЕ „Ал. Сл Пушкин”, Варна

Лоша шега – Йоанна Юриева Георгиева от 5. клас на ОУ „Петко Рачов Славейков”

Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих Осмия закон?

9. Не лъжесвидетелствай против ближния си. *75*

Споделено 9., Приказка 9. ***Изпитът*****, 3 съчинения по преживяно**

Който победи, взема всичко – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

Една необикновена история – Калина Николова от 5. клас на СОУ „Любен Каравелов”

Сладолед за двама – Веселин Пламенов Богданов от 5. клас на ОУ „Петко Рачов Славейков”

Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих Деветия закон?

10. Не пожелавай нещо, което е на ближния ти. *81*

Споделено 10., Приказка 10. ***Съперници*****, 2 съчинение по преживяно**

Апетитна царевица – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

Морето е наше – Калина Ангелова Николова от 5. клас на СОУ „Любен Каравелов”

Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих Десетия закон?

11. Обичай ближния както себе си и помагай на изпадналия в беда. *86*

Споделено 11., Приказка 11. ***Старият фар*****, 2 съчинение по преживяно**

Кой ще ми помогне? – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

При ничиите деца – Михаела Валентинова Василева от 5. клас на СОУ „Любен Каравелов”

Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато престъпих новозаветната норма?

12. Не прави на другия това, което не искаш да правят на теб. *93*

Споделено 12., Приказка 12. ***Торба сол*****, 2 съчинения по преживяно**

Не прави на другия ... – Георги Борисов Шопов от 5. клас на СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

Ръка и прозорец – Силвия Стаменова Георгиева от 5. клас на СОУ „Любен Каравелов”

Страничка за теб или какво каза съвестта ми, когато сторих на друг зло?

Подарък за теб: ***Горделивка*****,** ***Приказка за истината*****,** ***Към горната земя***

ЗАЩО И КАК НАПИСАХ ДУЗИНА СЪЧИНЕНИЯ ПО ПРЕЖИВЯНО ЗА ДОБРОТО?

Георги Борисов Шопов

Шестокласник от СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин", Варна

Победител в Първия Великденски онлайн маратон за доброто
Играчка плачка: от Ивановден до Великден 2010 и след това
на Варненската литературна школа за ученици

Здравей, мили читателю!

Да започна със „Защо?".

Всичко започна в училище – бях провокиран от темите на съчиненията: Божиите заповеди, дадени на хората от Създателя им, за да живеят по-добре. Благодарен съм на Бог, че във Варненската литературна школа за ученици също ценят този закон, даден от Господ. Организираните от Школата конкурси предизвикват децата да се замислят „Кой е Бог?, Кой съм аз?" и „Дали не стоим пред Твореца като бунтари?". И най-важното! Дава още една възможност да разберат изходния път: Исус Христос. Тези заповеди, по които писах, са нещо много важно лично за мен. С Божията помощ и старание се опитвам да ги превърна в начин на живот.

Да продължа с „Как?".

Моята любов към Господ ми помогна. Освен това, както знаете, трябваше да пиша по преживяно. Това стеснява кръга на избора и ограничава. Но в замяна дава готов разказ. А и когато пишеш за нещо истинско и важно, думите се леят сами.

Тези съчинения ме накараха да се вгледам в себе си. Всяко от тях ми показа област от моя живот, в която съм сгрешил. Но мога да помоля Исус Христос, моя Бог, за прошка и да бъда освободен от товара в сърцето си.

НАТАЛИЯ ТОДОРОВА: 11 г., СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

ДЕСЕТТЕ БОЖИИ ЗАПОВЕДИ
И
ЕВАНГЕЛСКИЯТ СЪВЪРШЕН НРАВСТВЕН ЗАКОН

Стойка Димова

Богослов и учител

в школата ***Православни християнски традиции и ценности*** на Общински детски комплекс, Варна

Човешката душа е арена на вечна борба между доброто и злото.

Първородният грях повредил човешката природа. Устояването в доброто при постоянното противопоставяне на злото станало равно на подвиг. Но Бог вложил в душата на хората способност, която помага на човека. Тя се нарича съвест. Другото ѝ име е глас Божий в човека. С този вътрешен нравствен закон разумният човек се издига над животните, защото може да различава доброто от злото.

Чудна е тайната на съвестта! Тя е независима от нас сила, която ни съди, когато грешим. Мъчи ни с угризения, за да ни доведе до покаяние.

Но случва се, човек да пренебрегне гласа на съвестта и да се насочи към греха. Тогава тази спирачка се оказва недостатъчна. Когато грехът се повтаря, съвестта се претъпява. Затова Бог е дал на човечеството още в Стария Завет чрез Моисей Десет заповеди. Те са в основата на християнската нравственост.

Десетте заповеди са като буквара, който учи детето на грамотност. В тях са посочени основните истини за доброто и за злото, дадени ясно и разбираемо за всеки. Те са боговдъхновени и укрепват съвестта – естествения нравствен закон у човека.

Първите четири заповеди са свързани с отношението на човека към Бога, а **останалите шест – с отношението** на човека **към ближния**. Божиите заповеди са като десет лекарства за изранената от греха душа.

В Новия Завет Десетте Божии заповеди са заменени само с две. Те определят Евангелския Съвършен Нравствен Закон.

Попитан коя е **първата и най-голяма заповед**, Христос отговаря: **Възлюби Господа**, Бога Твоего, **с** всичкото си **сърце**, с всичката си **душа и** с всичкия си **разум**: тази е първата и най-голяма заповед; а втората, подобна на нея, е: **Възлюби ближния си като себе си** (Мат. 22:37-39).

Христос издига над всичко любовта към Бога и към човека.

Да обичаш ближния като себе си е връх на любовта. Никой човек не желае да го лъжат, ограбват

или клеветят. Следователно трябва и той да не лъже, да не краде и да не клевети. Това е просто и лесно за разбиране. Ако се приложи, изглажда човешките взаимоотношения, защото осъществява закона на любовта.

На първо място обаче е поставена **любовта към Бога**. Той е наш Небесен Баща, дал ни е всичко и заслужава да бъде обичан най-много. Това е естествено. И детето обича най-много родителите си, които са го създали и се грижат за него.

Бог е Любов! Този, който обича Бога, може истински да обича и ближния си. Връзката с Бога е благодатна. Той дава сили за любов и на слабия човек.

Любовта към Бога и към ближния е истинска, **когато се изпълняват Божиите заповеди**. Тези две прояви на любовта са свързани.

Като възвестил най-високия нравствен идеал, **Христос не отменил Десетте Божии заповеди**. **Напротив**, утвърдил ги, като разкрил дълбокия им смисъл: **Христовият нравствен закон** и **Десетте Божии заповеди** са еднакви, защото са откровение на Божията воля за човека.

Ще разгледаме Десетте Божии заповеди в светлината на Христовия нравствен закон за любовта към Бога и към ближния.

12 ПОВЕЛИ И СПОДЕЛЕНОТО ЗА ТЯХ

12 ПРИКАЗКИ ЗА ДОБРОТО

35 СЪЧИНЕНИЯ ЗА ЛИЧНИ ПРЕМЕЖДИЯ

12 СТРАНИЧКИ ЗА ТВОЯ ЛИЧЕН ПЪТ КЪМ ДОБРОТО

ПОДАРЪК ЗА ТЕБ: ОЩЕ 3 ПРИКАЗКИ ЗА ДОБРОТО

ПЪРВА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

Аз съм Господ, Бог твой, ..., да нямаш други богове освен Мене.
(Изход 20: 2-3)

Бог е необхватен за човешкия ум. Знаем за Него само толкова, колкото Той е благоволил да ни открие за Себе Си, колкото можем да поберем в нашето съзнание. С Него диша и живее нашата душа. Въпреки че Той е непостижим за нас, ние Го търсим и искаме да знаем повече за Него. Той е храна, питие и въздух за душата ни.

Никой човек не може да изпие целия извор, но пие от него, защото чувства жажда. Не може да изяде всички плодове на една овощна градина, но вкусва от тях с удоволствие, колкото побира стомахът му. Така е и със знанието за Бога.

В първата от Десетте Божии Заповеди Бог казва: „Аз Съм". Това значи, че Той е Личност. Много непросветени, като не могат да отрекат Бога, казват за Него: „Има една сила". Но Бог не е сила. Той е Личност, с която можем да влизаме в молитвено общение. И електричеството е сила, но с нея не можем да общуваме. Бог е Личност. Човекът, сътворен по Негов образ и подобие, също е личност.

От знанието за Бога произтича задължението да Го почитаме. Понеже човекът се състои от душа и тяло, то богопочитанието е двустранно: вътрешно и външно. Във вътрешното участва душата, а във външното – тялото.

Богопочитанието е съзнателно и благоговейно общуване на човека с Бога, на творението с Твореца. Вътрешното богопочитание се проявява чрез молитва, а външното богопочитание – чрез изповядването Му пред хората, чрез посещение на храма и чрез добри дела в името Божие.

ДВАМАТА РЕЖИСЬОРИ

Бисерка Алексиева

Цяла нощ Баба Зима шета. Цяла нощ подготвя света за празника. До сутринта премени земята с приказно наметало – бяло, пухкаво, обсипано с безброй бисерчета. Превърна жиците в тежки бели огърлици. Посребри клоните на старата круша и те зазвъняха като камбанки. После изрисува със сребро и стъклата на прозорците.

Зад прозорчето, където засия вълшебно птиче с разперена сребърна опашка, дебне коте. Това е Пухчо. Той напразно се опитва да улови сребърното птиче. До Пухчо стои Лилето. Кара му се, че е непослушен, но палавникът въобще не чува, а хуква към кухнята, откъдето долита мирис на канела. Баба пече коледни курабийки.

– Дядо! Дядо, помогни ми! – моли Лилето и трие с пръстче ъгълчето на окото си, а върху миглите ѝ заблестява сълзичка – едра като мънисто.

Дядо Петър сваля очилата, доближава столче до сърдитката и пита:

– Кой е разсърдил моето момиче?

– Не съм сърдита – отвръща Лилето, но сълзичката се търкулва по бузката ѝ.

– Я да чуем сега кой те ядоса? – казва дядо и се усмихва. – Пухчо ли те одраска, или се скара с куклите?

Дядото на Лилето е истински вълшебник – всичко знае и винаги познава. Има си една невидима торба, пълна с приказки. Има и вълшебно столче на колелца, затова не ходи като другите дядовци, а се вози. Ето и сега премества вълшебното столче по-близо до Лилето и пита:

– Какво искаш да направим?

– Да напишем писмо до Дядо Коледа – шепне Лилето.

– До Дядо Коледа ли – чуди се дядо Петър, – нали му писахме писмо? Джуджетата вече са направили подаръците, а белобрадият старец стяга шейната за път.

Лилето не иска да чуе, че няма време добрият старец от Лапландия да получи новото ѝ писмо. Как така Дядо Коледа няма да узнае новото ѝ желание, та нали той знае всичко? А щом знае всичко, вече е разбрал колко са непослушни куклите и Пухчо. Трябва бързо да напише писмо, че ѝ трябват нови кукли – по-добри и по-хубави.

– А какво ще правим със старите? – пита дядо Петър.

– Ще ги изхвърлим – отвръща сърдитото момиченце, – защото не ме слушат. И лошия Пухчо ще изхвърлим.

Лилето е много сърдита на играчките си. А и как да не се сърди? Мама каза всички кукли да се приберат в шкафа, а тези мързелани се излежават и даже не помръдват. Не искат да знаят, че е празник и трябва да е чисто, за да украсим елхата. Едната кукла лежи насред стаята, а другата се крие под масата, защото на закуска е поляла роклята си с чай. Пък Мечо – дори да иска – не може да се прибере в шкафа, понеже е загубил някъде крачето си. За какво ѝ е куцо мече? Бързо да напишем писмо за нови играчки!

– Май ще поискаш и нов старец – смее се дядо Петър. – Твоят не може да върви!

– Стига си се шегувал, дядо! – сърди се момиченцето. – Хайде да пишем писмото!

– Добре, но първо ще ти разкажа една приказка...

– Вече знам всички приказки! – недоволства Лилето.

– Не знаеш приказката за двамата режисьори – отвръща дядо Петър.

– Двамата ... какви? – чуди се момиченцето, а дядото, преди да извади приказката от невидимата си торба, обяснява, че режисьорите учат артистите как да играят приказките в театъра. Лилето е участвала в коледно тържество и знае колко е трудно да се изиграе приказка.

– Значи моята учителка е режисьор – заключава Лилето. – И аз ще стана режисьор.

Дядо Петър се усмихва на думите ѝ и започва да изважда от вълшебната си торба приказката.

– Имало едно време двама режисьори. И двамата искали да направят света красив, но театърът им бил беден. Имали само няколко стари и уморени актьори и няколко грозни овехтели кукли. Как да правиш театър с такъв състав, как да променяш света? Заспорили режисьорите. Единият смятал, че светът ще стане по-красив, ако правят висше изкуство. Другият поискал да направи публиката по-добра. Дълго спорили, не се разбрали и разделили театъра. Този, който искал да прави модерен театър, взел актьорите. Онзи, който искал да промени публиката, взел куклите. Всеки тръгнал по своя път.

Преди всяка репетиция, преди всяко представление единият режисьорът казвал на куклите: "Приятели, помогнете ми да дарим радост на хората. Помогнете ми да ги научим да обичат." И те играели, а публиката плачела или се смеела. След всяко успешно представление куклите ставали все по-хубави, все по-пъргави, все по-живи. Един ден, преди да падне завесата, публиката видяла, че на сцената се появяват не кукли, а живи актьори.

Вторият режисьор бил страшно умен, страшно упорит и страшно горделив. Той пребродил света, донесъл най-хубавите пиеси и решил да повери ролите им на старите актьори. Те искали да му помогнат, но не знаели как да ги изиграят на сцената. Тогава режисьорът вързал актьорите с конци и направил модерен куклен театър.

– Малко е тъжна тази приказка, дядо – шепне Лилето и гушва куклата, която лежи на пода.

– Е, какво да напишем на белобрадия старец? – пита дядо Петър.

– Няма да пишем писмо – отвръща Лилето и започва да прибира играчките в шкафа.

Баба Зима се усмихва и сребърното птиче заблестява върху стъклото на прозореца.

ПРЕДИ КОНТРОЛНО

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин", гр. Варна

Когато знам, че скоро имам контролно, много се упражнявам. Уповавам се само на себе си и на собствените си сили. Колкото повече уча, толкова по-добре ще се представя. Щом си затворя очите, виждам букви, думи, цифри, окончания -всичко. Когато заспя, виждам учителя по предмета да се смее истерично със силен глас. В съня ми този учител е цар – змей с корона и жезъл. Когато пуска, от ноздрите и устата му излизат пламъци, а от пламъците – слуги. Това са листи с всякакви задачи и упражнения. Имам 40 (четирийсет) минути да реша всичките, а те са около 1000 (хиляда) и идват още. Този ужасен звяр през смях (истеричен смях) ми казва: „Няма да успееш!"

Накрая, не знам как, решавам всичко и го предавам. Змеят, без дори да прегледа листите, взема 6 (шест) различни печата и започва да ги слага върху тях. След като ми ги върна чрез слугите си, отгоре им имаше по 1000 (хиляда) печата от всеки вид. На едните пишеше: „Провал!". На вторите: „Двойка!". На третите:

„Не съм виждала нищо по-лошо!". На четвъртите: „Най-лошият ми ученик!". На петите: „Упражнявай се до кръв!" И на шестите:"Не искам да го гледам!"

След като ги разгледах, видях че всъщност нямам грешки. Ядосах се, отидох при директора, хипнотизирах го и го накарах да уволни змея. Щом бе освободено от длъжност, чудовището потъна вдън земя. Макар да държеше за кратко съдбата ми в свои ръце, вече нищо не можеше да ми стори.

Събуждам се и виждам, че трябва отново да преживея контролното, но с по-добър учител и само с един слуга.

Послепис: Наистина съм сънувал!

Вече знам, че няма от какво да се страхувам! През цялото време прекалено много съм се уповавал на това, как да угодя на учителя. Когато уча с любов и желание, като длъжност пред Господ, не за оценка (Добре ще е да бъде шестица!) – „змеят" е далеч от мен!

НОВАТА УЧЕНИЧКА

Михаела Валентинова Василева

5. клас на СОУ „Любен Каравелов", Варна

Започна новата учебна година. В класа ни дойде нова ученичка – мила, усмихната, спретната. Веднага я наобиколихме, любопитни да узнаем всичко за нея. Тя търпеливо отговаряше на всички въпроси, любезно изслушваше всеки и не спираше да се усмихва. Още преди края на деня беше спечелила симпатиите на почти всички деца в класа.

Учителката я сложи да седне до Катя: красиво, но вечно сърдито момиче. Поради лошото ѝ държание никой в класа не я харесваше и не дружеше с нея. Новодошлата весело се запъти към мястото си и звънко се представи:

– Аз съм Анелия! Здравей!

От другата страна не последва отговор. В душата на Катя се беше загнездила омразата. Тя си обеща, че ще вгорчи живота на натрапницата. Опита всичко – разсипа върху домашните ѝ боите си, скъса съчинението на Анелия, сложи жаби в чантата ѝ, но Анелия нито веднъж не загуби усмивката си и никога не нагруби Катя.

Веднъж учителят остави на катедрата скъп микроскоп. Катя беше дежурна. Момчетата я дразнеха и тя ги подгони. Без да иска блъсна катедрата, микроскопът падна и се счупи. В стаята настана гробна

тишина. Тя само прехапа устни и така пребледня, че луничките ѝ изчезнаха. Едно момче злобно се провикна:

– Сега ще те изключат!

Анелия се приближи, помоли ни да седнем по местата си, хвана Катя за ръка и я поведе към чина, като тихо ѝ говореше:

– Спокойно, всичко ще се оправи!

Дойде учителят и щом забеляза микроскопа, сви сърдито вежди и строго каза:

– Кой беше ? Веднага да стане!

Сред пълната тишина се чу трепереща глас :

– Аз, господин учителю! – от очите на Катя капеха едри, горещи сълзи.

Чуха се момчешки гласове, които със задоволство потвърдиха казаното от Катя.

Учителят съобщи, че ще я предложи за наказание, а тя ще трябва да заплати микроскопа. Катя мълчеше – не се чуваше даже че диша.

Тогава от дъното на стаята се чу ясен и категоричен глас:

– Катя не е единственият виновник, господине, има по-виновни от нея! В настъпилата тишина Анелия разказа как момчетата дълго дразнели Катя и когато тя се защитила, неволно съборила микроскопа.

Така всички виновниците бяха наказани и всички заедно заплатиха микроскопа.

А добротата и обичта направиха чудо с Катя – тя сякаш разцъфна и се превърна в лъчезарно момиче.

Тази история показва как проявената обич и добротата раждат щедри плодове. Ако всеки от нас го разбере и приложи, светът би станал най-хубавото кътче за живеене.

БОГ, ПЕТЯ И КУМИРИТЕ

Йоанна Юриева Георгиева

5. клас в ОУ "Петко Рачов Славейков", Варна

До нашия блок има една площадка. На нея често се събират много деца. През учебната година исках да играя там, но нямах време. Затова реших да го направя през лятото.

Още първия ден от ваканцията слязох на площадката. В началото всички бяха добри с мен.

Един ден играех с Петя – година по-малка от мен, макар че често се държеше като кумир на всички деца. Изведнъж Петя се шмугна в храстите и се развика:

– Котета, котета, тук има котета!

Втурнах се да видя, но тя ме изгони. Каза, че щом ги е открила, тя им е господарка. Възпротивих се, припомних, че единствен Господ им е „господар", а тя рече:

– Той не съществува! Аз съм ви Бог. Нищо, че съм по-малка, по-силна съм от теб!

Не я послушах. Знам, че не трябва да имам кумири, че Бог е този, в когото вярвам. Тръгнах си.

На следващия ден пак отидох на площадката. Този път Петя искаше от други деца да хвърлят котенцата. Възпротивих се, попитах я, дали би се зарадвала, ако я вземат от майка ѝ и я захвърлят.Тя замълча. После се втурна и грабна едно от тях. Котараната мигом я нападна и започна да я дращи по лицето. Петя пусна мъничето, но майка му не спря да я напада. Когато най-после избяга, казах на момичето:

– Запомни тези драскотини, те са Божи урок! Нямаш право над ничий живот!

Оттогава Петя не закача никого. И стана по-внимателна.

1. страничка за теб:)

Какво ти каза съвестта, когато престъпи Първата повеля ***Аз съм Господ, Бог твой, ..., да нямаш други богове освен Мене?***

Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ВТОРА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

Не си прави кумир и никакво изображение на онова,
що е горе на небето, що е долу на земята
и що е във водата под земята; не им се кланяй и не им служи.
(Изход 20:4-5)

Човекът е сътворен по образ и подобие Божие. Това е неговото превъзходство над всички други творения.

Но грехът потъмнява богоподобния образ на човека. Гордостта го отдалечава най-много от Бога. Горделивият иска от хората да го почитат, да го славят, да му се кланят с думи и с поведение, забравяйки че само Бог е достоен за поклонение.

Дяволът учи човека на гордост. Самият той е паднал от гордост: поискал в безумието си, макар творение, да стане равен на Бога Творец. Така се отдалечил от Него.

От завист дяволът иска да отдалечава и човека от Бога. С лукавство го научил да прави изображения на животни и на хора от дърво, камък, метал, дори от злато и да им се кланя. Така го изкушава да почита него вместо Бога.

Затова във втората Божия заповед се казва човек да не си прави кумир: изображение, което боготвори, на което служи и се кланя. Другото име на кумир е идол: лъжливо божество, което замества в съзнанието на човека Бога, Когото никой с нищо не може да замени.

Зад идолите винаги се крие демон. Преди Христа народите, с изключение на евреите, били многобожници. Те се кланяли чрез идолите на различни богове – демони. Принасяли им жертви. Специални служители, наричани жреци, чрез видимия идол извиквали неговия демон и гадаели съдбите на хората, което е голям грях пред Бога. Всяко гадаене е демонско дело и е „гнусно" пред Бога. (Втор. 18:10)

ГОРСКА ПРИКАЗКА

Бисерка Алексиева

Старият лъв – царят на гората – умря. Объркаха се горските обитатели – какво ще правят без цар. Сбраха се на съвет и замъдруваха. Лисицата – нали е хитруша проклетницата – рече да се осланят на небето, то най-добре знае кой става за цар. Още не издумала и върхарите зашумяха. Изви се вихрушка и туп! – на поляната тупна мишка. Малка сива мишчица!

– Да живее! – развикаха се животните. – Да живее горската царица!

Изплаши се мишката, понечи да се скрие в миша дупка, но зверовете я наобиколиха. Закланяха се на падналата от небето господарка.

Пръв се опомни от изненадата Охлюва. Припълзя до мишката и започна да хвали царствените ѝ мустачки, та от славословия за малко не се удави. След него заграчиха свраките. Зареваха магаретата. Най-възторжен беше Кърта. Той се прехласваше от бляскавия миши поглед и не пропусна да спомене, че с новата господарка имат общ корен. Думите му разкикотиха прилепите. Изплашена, че няма да я забележат, жабата се наду, подскочи и от блатото се озова направо пред нозете на горската господарка.

– Красавица! Красавица! – закрещя Кикерицата и затанцува с калните си крачка. – Какъв прелестен сив кожух! Край на златните гриви! Край на пъстрите пера!

Думите на блатната бърборана харесаха и на сивите врабчета, и на сивите зайци, и на сивите вълци. Те дружно зацвъртяха, заскимтяха, завиха от възторг. Подплашиха се сърнета и шарени буболечки. Лисицата нервно заоглежда огнената си опашка, а Мечока се надигна и изръмжа:

– Силата на царя не е в цвета, а в ума!

Ядосани от думите му, магаретата изритаха волнодумеца чак в края на поляната.

– Стига! – изсъска Пепелянката и се повлече по корем пред новата господарка, заусуква се и завъздиша. – Какви сладки ушенца! Една царица трябва да е с остър слух, за да има ред в царството!

– Права е! – ревнаха възторжено магаретата.

– Права е! – опериха уши зайците и сърцата им затупкаха щастливо.

Лиса реши, че е дошъл нейният час, и набързо усмири горските обитатели. На едни рече, че е време да устроят пиршество за господарката, други подсети, че трябва да ѝ покажат таланта си, трети сплаши, а

на четвърти напомни, че новата царица се нуждае от спокойствие. Всички животни послушаха хитрушата. И как да не я послушат, щом тя единствена се догаждаше за волята на небесата. Суетнята стихна и Лиса мило-мило зашепна на новата царица дребни хитринки: как да уреди царството, от кого да се пази и на кого да разчита, за да има ред в гората. А докато лисицата сладко-сладко бъбреше, поданиците устроиха пир за чудо и приказ. Три дни всички ядоха, пиха и се веселиха. Само Славейчето обърка протокола – птичият хор, който дирижираше, не изпя нито един химн за новата царица. Но Лисана бързо въздаде справедливост, като поръча да търсят нов диригент. Новата господарка от своя страна показа, че не забравя сладките думи и любезните посрещачи. Тя мъдро реши, че най-подходяща за мястото на Славея е Кикирицата. Е, вярно, пойните птички отказаха да пеят жабешки химни, но в природата нищо не се губи – птичият хор достойно бе заменен с жабешки оркестър. И пиршеството продължи още по-шумно, още по-диво.

По едно време Пчелицата бръмна, че е време за работа – нектарът трябва да се прибере навреме. Подир нея хукнаха да прибират Мравката – зърно, Ежко – гъби, Катеричката – лешници. Ядоса се Мишката – как така ще работят, без да са поискали разрешение. Нареди да ги накажат, че работят в дни за празник. Напразно Мечока се опитваше да ги защити. Напразно напомняше, че ако не приберат навреме горските плодове, през зимата ще настане глад. Никой не искаше да го слуша.

– Чуйте – изръмжа Мечока, – царства, дето се кланят на сила без разум, погиват.

За да не чуват сърдитото му ръмжене, царедворците го затвориха в пещерата и продължиха веселбата. Само Орела се питаше как ще опазят без Мечока гората от дърварите, но Лиса и нему даде да разбере... Изплашиха се сърнетата. Запърхаха смутено пеперудите. Примряха от страх светулките. А Бухала глухо попита кой ще замества Орела, ако – не дай боже – настане суша, кой ще води тогава дъждовните облаци.

– Ние ще го заместим! – закрякаха прилепите. – Ние ще водим дъжда.

Бухала заклати недоверчиво глава, но нищо не рече. Лиса го изгледа накриво, па зашепна на царицата, че трябва да спечелят на своя страна и опозицията.

На другия ден гората осъмна с нов ред. На плъховете бяха поверени складовете с храна, на Бухала – електрификацията и управляването на светулките. Вълка и Змията поеха грижата за заешкото училище, а Мечока, пуснат на свобода, стана управител на пчелина. Ще попитате кой остана да пази гората! Магаретата, охраната бе поверена на магаретата.

Най-сетне старият лес утихна. Не се чуваше недоволно бръмчене, нямаше нервно ръмжене. Никой не се сърдеше, че горските плодове изгниха неприбрани. Никой не се бунтуваше, че тунелите на Кърта подкопаха стария дъб и вековното дърво се сгромоляса.

Всички мълчаха. Безмълвни, слушаха ударите на брадвите и тропота на магаретата, които влачеха отсечените трупи.

Само жабите пееха химни. А Лиса точеше зъби и се молеше за горски пожар, та да хапне крехко царско печено.

ИДОЛИТЕ – КРАДЦИ НА ЖИВОТ

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин", гр. Варна

Катастрофи, гонитби, екшъни, разрушения – това бяха начините ми за губене на време пред компютъра и пред телевизора. Все повече и повече ставах зависим от тях. Направих ги свои идоли, без да се усетя. Кланях се, служех им, като постоянно мислех за тях. Исках повече програми и подобрения. Стоях пред компютъра и телевизора с часове. Това ме обсебваше, спираше мислите ми, не можех да уча добре. Изнервях се, когато не ми даваха да играя или да гледам, и това влошаваше отношенията у дома.

Един ден тази година, увлечен от разрушение, не си научих и ме наказаха сурово – бяха ме предупредили. Наказанието беше без компютър и телевизия през цялата учебна година, освен в събботите. И досега излежавам присъдата. Разбрах, че съм превърнал хобито в идол, затова помолих Бог за прошка. Тежестта падна от сърцето ми. Сега се наспивам добре, имам време за четене на Библията и за уроците!

Отскоро ми разрешават да играя по час. Забелязах, че след това целият ми ден малко се обърква.

Това, което разбрах, може да се онагледи със следния пример: "Ако времето ни за деня е чаша и сложим в нея първо голям камък, после малки камъни и накрая пясък – всичко влиза. Ако обаче първо е пясъкът, после камъчетата и тогава големият камък, за него няма място. Една чаша, еднакво количество пясък, камъчета и камък, а сега не могат да се поберат."

Големият камък е най-важното за мен – Бог. Малките камъчета са семейството, ученето, помощта у дома, приятелите и други. Пясъкът символизира развлеченията. Ако не подредя добре делата си през деня, за нещо важно не остава място!

Бог казва в Библията: „Не си прави кумир и никакво изображение на нещо, което е на небето горе, на земята долу или във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш...". Идолите са неща, с които хората заместват Бог и поради това вършат мерзост пред Създателя ни.

ВЕРИЖКИ, ПРЪСТЕНИ И ОБЕЦИ

Яна Жекова Иванова

5. клас в СОУ „Любен Каравелов”, гр. Варна

Човек се учи да прави най-обикновените и едновременно най-важните неща в живота си, като подражава – да ходи, да говори, да яде и още много други. А Бог е казал във втората си заповед: „Не си прави кумири... и не им се кланяй”. В широк смисъл това означава, че подражателството не е добродетел. Лошо ли е да подражаваш на някого, ако ти харесва как изглежда и как се облича, ако правиш нещата, които харесва твоят идол? Казват, че стилът на обличане подчертава човешката индивидуалност, но има риск сляпото спазване на модната линия за сезона или на определен стил да те слее с тълпата, както и обратно – да те превърне в бяла врана. Враните убиват различните. Доскоро си мислех, че няма нищо лошо в това да се обличаш като известните личности. Нали чрез таланта си са станали известни! Сега не съм много сигурна.

Преди два дни пътувах в автобуса и забелязах нещо, което ме накара да се замисля за истината, скрита във втората Божа заповед. Малко преди автобусът да тръгне, се качи момче – не много високо, слабичко, сигурно две-три години по-голямо от мен. Странната му щръкнала прическа веднага ме накара внимателно да го огледам. Мама ми е казвала, че да зяпаш някого с любопитство, не е възпитано, но това момче просто залепи погледите на всички хора около себе си. Тесни кожени панталони и яке, верижки по джобовете и на врата, шест пръстена с всички възможни рокерски символи, обеци на ушите, вежда та, топче на долната устна. Черен грим.

Едва сдържах усмивката си, като си представих каква физиономия би направила баба. Това момче сякаш беше слязло от сцената, където е пяло или свирило хардрок. Но в автобуса цялата му показност беше някаква нескопосана карикатура. Не ми беше смешен, беше ми жалък в неуместния си напън да привлече внимание. Съжалих го. Трябва да си много самотен, за да се облечеш така, да си жаден дори за шокираното неодобрение на хората... Или да нямаш нито едно огледало вкъщи.

Не искам да съм смешна в очите на другите.

И още. Започнах да разбирам скритото послание на втората Божия заповед.

Д А Н Ч О

Веселин Пламенов Богданов

5. клас в ОУ „Петко Рачов Славейков”, Варна

“Горска приказка” от книжката „Към Горната земя” с дванадесет приказки за доброто от г-жа Бисерка Алексиева ме впечатли. Докато ни я четяха, се сетих за една случка от моята последна лятна ваканция.

В началото на всяко лято ходех на походите, организирани от туристическото дружество във Варна “Родни Балкани”. През тези две седмици бяхме по цял ден сред природата, пътувахме из околностите на града и се запознавахме с интересни природни забележителности. Много от учителите, които идваха с нас, бяха алпинисти или планински водачи. Учеха ни на туристически умения и сръчности и на разни други полезни неща – да работим с карта и компас, да преминаваме през препятствия, като използваме въжен мост, да се спускаме по “тролей”, да вървим по маркирана туристическа пътека, да опъваме палатка, да кладем огън, да разпознаваме различните билки и дървета в гората.

Голяма част от деня ни беше зает с щафетни игри. От тях се вълнувахме най-много. Още първия ден трябваше да се разделим на два отбора и да им изберем капитани. Всички от нашия отбор предложиха мен за капитан, защото бях най-голям и идвах за четвърта поредна година – значи бях най-опитен. Но аз предложих, капитан да стане Йордан – второкласник от нашето училище. Бях го виждал как всеки ден играе футбол и бях убеден, че е много добър спортист, че е бърз и сръчен. Той прие с удоволствие.

Започнаха игрите. Но всеки ден Данчо правеше така, че нашият отбор да не спечели – или нарочно се бавеше, или се спъваше и падаше – все неща, които даваха предимство на противниците. Чак последния ден стана ясно, че е правил това нарочно и причината е Мая – момиченце от другия отбор, което Йордан забелязал още първия ден. За да ѝ се хареса, решил да направи тази услуга на нейния отбор. Но пък постъпи нечестно с нас – предаде всички ни.

Най-много съжалявах аз и даже се срамувах, че бях повярвал на Данчо повече, отколкото на себе си. Сбърках, но научих, че да превръщаш някого в кумир, е подвеждащо и опасно.

2. страничка за теб:)

Какво ти каза съвестта, когато престъпи Втората повеля *Не си прави кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята и що е във водата под земята; не им се кланяй и не им служи?*

Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ТРЕТА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог.
(Изход 20:7)

Подчинените се отнасят с уважение към началниците си. Това не е унижение, а вежлива обноска, правило за поведение в обществото. Отдава се почит на старец, на родители... И все от благоприличие.

Човешкото земно битие има начало и край, а Бог е безначален и безкраен. Това, че Той е вдъхнал на човека безсмъртна душа, която да взема участие в Неговата вечност, е по-великата Му милост.

Ако е благоприлично да се уважава името на земния смъртен, то колко повече, помнейки голямото разстояние между човека и Бога, трябва да се отдава почит на Божието име. При това Бог е наш Благодетел, Всеподател, Изкупител и Спасител.

Ангелите, които Го славословят на небесата, закриват в свещено страхопочитание лицата си пред Него (Ис.6:1-3), а хората често си позволяват да споменават името Господне напразно, в шеги и дори да Го хулят. Това е тежък грях!

Навик е Божието име да се използва с възклицания в ежедневни разговори. С това Го поставяме в праха на нашето греховно ежедневие. Още по-страшно е, когато Го включваме в непристойни вицове. Божието име е огън, който изгаря недостойните. Като Го изговаряли с вяра и благоговение, апостолите гонели бесове.

Спрямо името Божие човек греши и с ропот: оплаква се, че Бог го е забравил, а към другите благоволи. Обикновено човек смята, че не е по-грешен от другите. Това е направо съд спрямо Божията правда. Такъв човек забравя, че изпитанията му може да са за други грехове и целят очистване на душата. Бог е милостив, иска да избегне вечното наказание в отвъдния свят чрез временно наказание в този свят.

ДЪБОВОТО ЛИСТО

Бисерка Алексиева

Цяла нощ гората не спа заради южняка. Цяла нощ фиданки и храсти слушаха приказките му за далечни страни, а на сутринта се нагиздиха като за празник. Дори старият дъб размърда сънливо клоните си, па рече:

– Благодаря ти, боже, че позволи още веднъж да се порадвам на моя свят!

От вълнение ли, от навик ли – старата му кръв залудува, пъпчиците по дъбовите вейки се разпукнаха, а най-горе, на самия връх на дъба, затрепера листенце. То бе толкова безпомощно, че от височината му се зави свят, та се наложи един слънчев лъч да го свестява. Озарено от светлината, листенцето засия, а дъбът си рече, че това е най-личното му чедо – зер не всяко дърво има златни листа, затова го нарече Златан. Когато Златан се посъвзе, се примоли:

– Божичко, не ме оставяй самичък толкова високо!

Бог бе наблизо, щото дъбът опираше кажи-речи самото небе, смили се над мъничето и му даде другарчета – дъбови листенца, та да има с кого да дели висините. От благодарност Златан неспирно хвалеше добрия Дядо Господ, а творецът му се усмихваше и пращаше лъчи да го топлят.

Много хубаво не е на хубаво – днес слънце, утре слънце и гората взе да изнемогва от жега и жажда. Затова Златан се замоли на бог да спаси

дърветата. Пак го чу добрият старец – прати най-топлото облаче да поръси гората. Съвзеха се листа и тревици, па зашепнаха с уважение името на Златан – спасителя на стария лес. Чуха шепота славейчетата, че нагласиха песен за дъбовото листо. Хубава песен стана, затова Златан пак се примоли:

– Моля те, Господи, нека на клона до мен има гнездо с птиченца.

Още не изрекъл молитвата си и бог прати птиченца в клоните на стария дъб. Дървото много се гордееше с рожбата си, а останалите листенца взеха да шепнат, че Златан не е просто дъбово листо като тях, а е вълшебно – може да говори с бога. Скоро Златановата слава се разнесе из целия лес. Всичко живо искаше да види чудното листо. Денем прелитаха птички и му носеха вести, нощем светулки блещукаха, за да му е светло. Кълвачите се грижеха за дъба, та да се чувства добре любимецът на Дядо Господ. А една катеричка се настани в дъбовата хралупа, искаше да е близо до онзи, който си говори с Всевишния.

Възгордя се Златан и взе сам да се хвали. От сутрин до вечер разказваше как заради него бог е създал дърветата и птиците, затова всички трябва да му викат Ваше Златно Величество, но останалите листенца се разшушукаха смутено и това никак не хареса на Златан. Ядосаното листо поиска Дядо Господ да накаже непокорните поданици, но в това време добрият старец се опитваше да разтърве два облака, дето се биеха, та затова не чу Златановите молитви. За нещастие единият облак изтърва копието си, то прелетя над гората, а Златан рече, че това е предупреждение – ако не му се подчиняват, ще ги сполети небесно наказание. Затрепераха листата, ала птичките зачирикаха, че това, което проблесна, не е божи знак, а е най-обикновена буря. Такова предателство листото не очакваше и почервеня от злоба – каква неблагодарност – да им осигуриш дом, а те да говорят небивалици. Затова реши да се отърве от птичето семейство и взе да моли бога да ги отпрати през девет земи в десета, та да не му пречат проклетите птици с цвъртенето си. Днес кавга, утре кавга – на птиците им дотегна и решиха да си тръгнат. Дъбът осиротя без песните им, но не искаше да наскърбява най-личното си чедо, затова си замълча. Дървото си замълча, но жълъдчетата – нали са войничета – не искаха да мълчат и скастриха самохвалкото.

На помощ на Златан се притече катерицата, размаха пухкава опашка и жълъдите полетяха да си търсят късмета на долната земя. Разтревожиха се дъбовите корени и решиха да смъмрят довчерашното хлапе и да му припомнят кой кой е. Но Златан не искаше нищичко да чуе. Дори се гневеше, че тия изкуфели старци си приписват родство с него – сина на слънцето. Не виждат ли златния му цвят? Не виждат ли, че живее досами всевишния и сам Господ изпълнява всичките му желания...

Бог, който слушаше препирнята, не се сдържа и прати вятъра да въздаде справедливост. Вятърът зафуча и Златан полетя към земята, завъртя се във въздуха и падна. Падна точно върху едно жълъдче.

– Дано има полза от моя самохвалко поне през зимата – рече Дядо Господ и скри слънцето зад един облак.

БОЖИЕТО ИМЕ

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр. Варна

Докато пиша това изречение, Божието име се споменава многократно по лицето на цялата земя. Част от хората, които Го произнасят, търсят и искат да говорят с Бог, другата обаче Го призовава напразно, като дори не осъзнава това.

Хората споменават Божието име в прибързаност или в заучени фрази. Често чувам как Го вмятат в неподходящи изречения и това ме натъжава. Осъзнавам, че ситуацията е като в моето семейство.

Свикнал съм да викам родителите си машинално, а всъщност нямам нужда от тях. Споменавам името им, те откликват, като оставят работата си, за да ми помогнат. Но се оказва, че аз вече отговарям „нищо, нищо”. Знам, че така ги притеснявам, изнервям и дори ги натъжавам, но не се усещам, когато го правя.

А Бог е нашият Небесен Отец, който чува всеки наш призив и се отзовава. „Той изпрати изкупление на народа Си, определи завета Си до века. Свято и страшно е Неговото Име.”(Псалм 111:9)

Божието име е "Аз Съм". То описва състоянието на Бог – вечен, непроменим, независим от време и пространство. Името на Бог ни открива кой е Той и ни учи как да се отнасяме към Него: като към живия Бог, който владее всичко и действа, без нищо да може да Го спре.

В преписите на Стария завет евреите са пишели само „ИМЕТО”, със страх да не опетнят славата на Господното Име. Днес Името на Господа е написано къде ли не: рекламираме стоки с Него, виждаме Го по сгради... Използваме Го като нещо обикновено, а То е свято, съвършено. Принизяваме Бог, но това не е Твореца и Спасителя описан в Библията.

Повелята „Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог; защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно Името Му” (Изход 20:7) е предупреждение и повод да опознаем истинския, единствения, живия Бог.

ВАЗА ОТ БУТИЛКА

Веселин Пламенов Богданов

5. клас в ОУ „Петко Рачов Славейков”, Варна

От няколко години посещавам занятията по математика в школа “Клас”. Всяко лято по време на ваканцията за децата, които участват в Школата, се организират лагери в Частното училище по българска култура „Цар Симеон I”. То се намира в село Сладка вода край Шумен.

Тази година лагерът щеше да протече като пленер. Щяхме да рисуваме върху керамични плочки, стъкло, камък. Аз не умея да рисувам, но за мен беше важно да съм с приятелите си, затова отидох. Дори поканих моята братовчедка Деси, която е също като мен в пети клас.

Всеки ден играехме в двора на училището, хранехме животните, ходехме на походи в околностите и, разбира се, много рисувахме.

Ето, че дойде и денят, в който трябваше да рисуваме върху стъкло. Всеки си беше подготвил още от къщи стъкления предмет за оцветяване. Аз имах две бутилки с различни форми, които трябваше, по заръка на мама, да превърна в красиви вази.

Седнах до Деси. Тя беше донесла стъклена плочка и се залови да я преобрази в поднос за сладки.

Работехме бавно и много внимавахме, защото нарисуваното с тези бои не може да се изтрива и да се поправя. Вазата ми и подносът на Деси ставаха все по-красиви, но точно преди да ги завършим, без да искам, бутнах с лакът бурканчето с тъмнозелена боя. То събори моята ваза, тя се счупи, а боята заля красивия поднос на Деси, който все още не беше изсъхнал. Уплашен и паникьосан, извиках: “О, Господи!” Скоро след това сам на себе си се зачудих – защо викам Бог? Нито беше отговорен за случилото се, нито трябваше да ми помогне – само аз съм си виновен! А това, че споменах без причина името на Бога, ме накара да се почувствам още по-неловко. Да, провиних се, защото проявих непохватност и невнимание – това беше истината и трябваше да измисля как да поправя белята. Отидох в кухнята и поисках бирена бутилка, а после помогнах на Деси да я оцвети. Сега и тя си имаше ваза като мен.

Това беше моето извинение към Деси. И изкуплението на моето провинение.

3. страничка за теб:)

Какво ти каза съвестта, когато престъпи Третата повеля *Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог?*

Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ЧЕТВЪРТА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

Помни съботния ден, за да го светиш:
шест дена работи и върши (в тях) всичките си работи,
а седмият ден е събота на Господа, твоя Бог.
(Изх. 20:8-10)

Почивката е природен закон. Дърветата принасят плодове през лятото, през есента листата им окапват, зиме почиват, а през пролетта отново разцъфват. И човек се изтощава физически, като работи цяла седмица. Умът му също се уморява от интелектуалния труд. Разумно и целесъобразно е да има неделна почивка.

Четвъртатата Божия заповед проявява топла отеческа грижа и любов към нас. Всичко, което Бог е наредил на човека, е за добро. То е напомняне, че човек трябва да се грижи не само за тленното тяло, а и за безсмъртната душа. В неделя, избрана за почивка, християнинът отлага грижите за тялото, за да се погрижи за душата си.

Говори се за съботна почивка, а не за неделна. Всъщност думата "събота" на еврейски означава почивка, празник. Християнската църква е избрала неделята за почивка, защото тя е денят на Христовото възкресение.

Неделята е ден Господен. Тя е празник Божий. Затова трябва да се посвети на Бога. В заповедта се казва, че този почивен ден трябва да се помни. Помни се винаги нещо важно. Бог отделя неделята от другите дни през седмицата. Другите дни са посветени на дела за нас, а този ден – за дела на Господа. Напомня се още, че този ден трябва да се свети, да се посвети на Създателя. Бог иска това не за Себе Си, а за душата на отделния човек, който в делничните дни и да желае, не може да отдели специално време за духовни занимания. Той обаче се нуждае от благословението на Господния ден и Бог отечески му го дава.

В неделя се изисква въздържание от обикновени трудове, но това съвсем не значи безделие. Единствените дела, достойни за празника на Господа, са делата на любовта и милосърдието: да се посети болен, да се помогне на беден, да се утеши скръбен, това е богоугодно.

Християнинът не е роб на буквата. Той знае закона на любовта, който е закон на свободата. В Господния ден може и трябва да се прави добро на нуждаещите се.

ТРИМАТА БРАТЯ И ДЯДО ГОСПОД

Бисерка Алексиева

Сътвори Дядо Господ света, па реши да се разходи из него, та да види как живеят хората. Преобрази се на белобрад старец, спусна се от висините на земята, изправи се на един връх и се огледа. Ширна се пред него хубост невиждана: борове – цели в скреж, езера – сини като очите на дете. Заслиза от планината Господ и всяка негова стъпка правеше земята все по-хубава. Дърветата, усетили божията усмивка, разцъфнаха като облачета. Зажужаха пчели. Оживяха горски поляни и полски ливади. А над земята закръжиха ята от щъркели, че то без тях как ще проплачат пеленачета.

Хем се радва бог на своите рожби, хем си мисли дали всичко е сътворил, както трябва, затова продължи пътя си из белия свят.

Върви Дядо Господ, а сезоните се сменят. Порадва се той на жътвари, които хем жънат, хем пеят и му благодарят за златното жито. Позасмя се бог, че го мачат, па продължи пътя си. Настигна селяни, връщащи се от гроздобер, а те – уморени, но щастливи. Почерпиха го с грозде, па рекоха: "Сполай на бог, че даде добро време тая година! ". Слуша Дядо Господ и сърцето му ще се пръсне от радост – хубав е светът, а човеците са добри, ей на – поканиха го на празник, зер българите обичат празниците.

И докато се усети добрият старец, дойде Коледа. Запяха коледари. Зазвъниха камбани. А бог се разбърза към Горната земя, спокоен, че в света на хората всичко е наред.

В този час Всевишния чу плач – в сламена колиба плачеха три сирачета, изтощени от глад и студ. Заклати смутено глава Дядо Господ – явно нещо бе сбъркано в света на човеците, щом в тая свята нощ ридаят деца. Реши да се намеси и да помогне на сираците. Влезе в колибата, а вътре до угасналото огнище трепереха три момченца. Помоли ги да се подслони при тях през нощта.

Първо се окопити най-голямото момче, па рече:

– Добре дошъл, дядо, ала ще премръзнеш у нас.

– Ех, синко, в такава нощ стават чудеса. Да се помолим заедно и студът ще си иде.

Речено-сторено. Помолиха се децата и сърчицата им се сгряха, сякаш в огнището запламтя огън.

– Време е да поспим – рече Дядо Господ, – утре ни чака нов ден, хубав ден.

– Благослови ни, дядо, че никого си нямаме! – примоли се вторият брат.

И Дядо Господ ги благослови да са живи и здрави, да имат златни ръце и милостиви сърца и да помнят, че човек получава толкова, колкото дава.

– Аз, дядо, нямам какво да ти дам – рече най-малкият брат, па му целуна ръка – Имам само обич.

Насълзиха се очите на бог и той прекара тази нощ в сламената колиба. На разсъмване остави до постелята на сираците кесия, пълна със злато, па пое умислен към Горната земя.

Когато братята се събудиха, намериха жълтиците и заспориха какво да правят с тях. Най-малкият брат искаше да тръгне подир госта и да му върне забравената кесия. Вторият брат твърдеше, че старецът им е оставил дар, затова нищо не бива да връщат. Намеси се най-големият:

– Старецът е искал да ни помогне, без да ни обиди, затова с парите ще купим имот. Ще работим здравата, а като ги удвоим, ще върнем дълга.

Така и направиха. Купиха земя, добитък и от сутрин до вечер работеха. Годините минаваха, но кесията трудно се пълнеше. Какво ще правят, ако собственикът ѝ се върне и я потърси! Вторият брат се отчая и от сутрин до вечер само се молеше на небесата за помощ. Другите двама продължиха да се трепят на полето. Най-сетне дългът бе събран – жълтиците напълниха кесията. Големият брат не се успокои, а продължи да работи и в делник, и в празник. Напразно най-малкият го молеше поне на празник да почиват.

– Един лентяй вкъщи стига – отвръщаше големият брат и отново се втурваше да свърши още нещо, подивял от страстта да печели. Парите се трупаха, но той не мислеше нито дом да прави, нито да си търси стопанка. Ядоса се, когато най-малкият брат направи къщурка и доведе невяста – весело тъмнооко момиче. Не отиде даже на венчавката – щял да пропусне времето за оран.

Всевишния търпеливо гледаше отгоре живота на братята, па реши, че е време да си потърси дълга. Слезе отново на земята. Първо се спря при втория брат – оня, дето се бе отдал на молитви, па рече:

– Синко, дай ми водица, че ида от далеко и съм много уморен!

– Остави ме, старче – отвърна момъкът, – не виждаш ли, че моля бог за помощ.

– Молитва от човек, сляп за мъката на близките, не стига до небето – разгневи се бог. – Ти не откри светлината на доброто, затова живей в мрак!

Рече, па го превърна в къртица.

Когато бог се отби при най-големия брат и поиска вода и хляб, получи нова обида:

– Не виждаш ли, че работя, старче. Аз на сватбата на брат си не отидох, че с тебе ли ще се занимавам! Я ми се махай от главата – да не грабна остена!

– Е, синко, ти така и не разбра, че човек освен ръце, трябва да има и сърце. Бъди благословен, докато си жив, да влачиш рало, а като умреш, да играеш на мегдана!

При тия думи най-големият брат се превърна във вол.

Време бе Дядо Господ да посети най-малкия брат. Похлопа на вратата, като се престори на уморен странник. Младоженците му се зарадваха от сърце, зер той бе единственият им гостенин. Стоплиха го, нагостиха го. Поразтуши се с тях Дядо Господ. Погледа се, па видя над огнището дъбова дъска. Тая дъска не бе обикновена, а изкусно издълбана. Вгледа се гостът в нея и видя себе си.

– Прощавай, синко – рече той. – Кой е този? Баща ти ли е?

Момъкът се усмихна, па отвърна, че това е спасителят, който му е дал топлина в най-мрачната нощ. Рече още, че отдавна го чака, за да му се отплати за стореното добро. И тъй като добрият старец все не идвал, младият човек издялал лика на своя спасител върху дъба, та да не забравя, че обичта топли повече от огън. Зарадва се бог, па благослови младото семейство да има дълъг и щастлив живот.

После Дядо Господ се върна в небесата и уреди живота на хората така: шест дни – труд, а на седмия – празник, за да възвисяват хората душите си и да не се превръщат в добичета.

СЛАДОЛЕД В НЕДЕЛЯ

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр. Варна

За България е нормално магазините да работят денонощно и без почивен ден. Това значи, че когато и да ти се наложи, можеш да си купиш нужната стока.

Аз много обичам шоколадов сладолед и дори да ми се прияде в един часа през нощта, мога да си купя, стига да има кой да ме закара до магазина.

Бях много разочарован по време на гостуването си в Австрия, когато разбрах, че трябва да си купиш сладолед до деветнадесет часа. В противен случай чакаш до сутринта. Затова първата вечер останах без сладолед. Освен това в неделя и на празниците не работят дори магазините за хранителни продукти. Макар и малък, бях изумен от това. Не можех да разбера защо го правят или по-точно не го правят и заразпитвах домакините. Тогава научих, че хората постъпват така, за да изпълнят заповедта: „Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа.”

Преди седмица разбрах, че трябва да работим като за Бога. Не един, не два, а всеки ден трябва да бъдем честни и почтени в делата си и да работим като за Господа. А един ден в седмицата трябва да посветим изцяло на Бог.

Старая се да уча като за Господ, нали това е моята работа сега, и когато отдавам деня си на Него, да го правя искрено и от сърце. Искам всеки мой ден да му принадлежи и да му служа вярно! „Не работете само за пред очи, като човекоугодници, а като Христови слуги изпълнявайте от душа Божията воля.”.

НЕ ВСИЧКО Е РАБОТА

Йоанна Юриева Георгиева

5. клас в ОУ "Петко Рачев Славейков"

Невена бе една от добрите ми приятелки в класа.Тя учеше дори в неделя, когато се почива. От работа забравяше за Господ, Който е създал и нея. А Той неслучайно е поръчал шест дни през седмицата да работим, а през седмия да празнуваме и да отдаваме почит на Твореца.

През един зимен ден се замеряхме със снежни топки в двора на училището. Едно от момчетата ме уцели лошо. Снегът се стопи и се размаза по лицето ми, трябваше да се чистя и да се подсушавам, ...

В това време на Невена ѝ стана лошо. Не видя, че на едно място е хлъзгаво, и тупна на леда. После горката се изправи и каза, че няма нищо сериозно. Приятелката ми не знаеше защо ѝ прилоша. Предположи, че е станало, защото си е легнала късно вечерта. Но припадъкът се повтори. Всички от класа помислихме, че е болна, но тя пак ни успокои.

Невена отсъства от училище няколко дни. Отидох да я видя. Беше се преуморила от работа.

След няколко дни я навестих отново. Тя учеше, макар невъзстановена докрай. Тогава ѝ казах какво е рекъл Господ за труда и за почивката. Невена не вярваше в Бог, но случилото се с нея я накара да се замисли серизно.

От този ден моята приятелка избра да посещаваше църквата в празнични дни и да се моли на Господ да я подкрепя да расте умна и добра!

4. страничка за теб:)

Какво ти каза съвестта, когато престъпи Четвъртата повеля *Помни съботния ден, за да го светиш: шест дена работи и върши (в тях) всичките си работи, а седмия ден е събота на Господа, твоя Бог?*

Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ПЕТА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

Почитай баща си и майка си,
за да ти бъде добре и да живееш дълго на земята.
(Изх. 20:12)

С нежна тревога птицата пази малките си пиленца в гнездото. При опасност разперва криле, готова да се пожертва за тях. Носи им храна и я поставя в човчиците им. Тази жертвена грижа виждаме дори при дивите зверове, а при човека, надарен с разумна душа, отношенията между деца и родители са дълбоко осмислени. Бог ги е поставил в най-тясна връзка, така че да милеят един за друг. Жертвите на родителите за децата са много и по-големи, защото те ги отглеждат, хранят, възпитават. Затова **детето е длъжно да уважава своите родители**.

Но не всяко дете се отнася, както подобава, към своите родители и оправдава грижите им. Така се случва поради повредената природа на човека. За да не се нарушават добрите отношения между деца и родители, Бог е дал специална заповед, **децата да почитат родителите си**. Той не е казал децата да обичат родителите си, а да ги почитата, защото обичта е в самата природа като дар от Бога. **По-лесно е да обичаш, отколкото да уважаваш и да почиташ на дело.**

Почитта към родителите **изисква** децата да им помагат, когато остареят или се разболеят.

За жалост се срещат изоставени родители, за които децата им не се сещат. Болката е още по-голяма, когато има обиди и оскръбления. Неблагодарното дете, станало вече голям човек, забравя, че не може да се издължи за грижите, положени за него, за безсънните нощи, когато майката е бдяла над него, за недоимъка на бащата, когато е жертвал всичко, за да го облече, нахрани и изучи.

Горчивата дума на милия син или дъщеря не се забравя. Тя предизвиква сърдечна рана, за която няма лекарство.

Една топла дума на признателност радва родителското сърце повече от всички почести, получени за високи заслуги.

ЗАЩО МОРЕТО Е СОЛЕНО

Бисерка Алексиева

Знаете ли защо морето е солено? Не?! Седнете тогава на морския бряг и попитайте вълните. Те ще ви разкажат приказката за принцеса Дъждолина...

Някога, някога, когато морето не съществувало, имало само суша и небесна синева. Господар на небесния простор бил всемогъщият цар Облак. Той имал дъщеря – чудната хубавица Дъждолина. Заради нея Слънчо изгрявал рано-рано, та да се радва на хубостта ѝ. Заради Дъждолина птиците се издигали високо-високо и пеели песни. Видял Вятърко красавицата и я поискал за жена, но цар Облак не искал и да чуе за него – как ще даде чедото си на скитник. Но Вятъра не се отказал от намеренията си и всяка нощ свирел на флейта. Чула тъжните му песни Дъждолина и се влюбила в музиканта. Напразно цар Облак я увещавал, че той е нехранимайко, на когото не може да се разчита, но Дъждолина си знаела своето:

– Вятъра е добър и обичлив! Ще се оженя за него.

Една нощ, когато музикантът довел под прозореца на принцесата цяло ято птици да ѝ пеят, Дъждолина напуснала бащиния си дворец. Станала невяста на Вятъра без благословията на цар Облак.

Отначало всичко с младоженците било наред – обичали се и били щастливи. Родили им се къдроглави облачета. Дните минавали и грижите за дома и за облачетата пиели силите на Дъждолина, а Вятъра така и не забелязал, че усмивката ѝ изчезнала. От сутрин до вечер той свирел и все нямал време за съпругата си – ту трябвало да води птиците на юг, ту трябвало да бъде на карнавала в гората за последния танц на листата, ту пеел на снежинките... Опитала се Дъждолина да го задържи вкъщи поне за Коледа, а той сърдито изфучал, че му пречи да върши работата си.

Животът отминавал, а Вятъра все нямал време за Дъждолина и за децата. Ядосал се цар Облак. Решил да накаже своя безотговорен зет и да прибере дъщеря си. Развихрил страшна буря, замятал огнени копия и подпалил дома на Вятъра. Облачетата се подплашили и се разбягали из целия небосвод.

Дълго чакала Дъждолина децата си, но те все не се връщали. Плакала дни и нощи, а от солените ѝ сълзи се родило морето.

Накрая Вятъра се стреснал. Музиката му не могла да спре горчивите сълзи на Дъждолина и той тръгнал да търси децата си. И до днес обикаля света, но все не може да сбере всички облачета. Молела го Дъждолина

да върне децата ѝ, но те били вироглави точно като нея, не искали да знаят за мъката ѝ и станали скитници. А може и да не са искали да се върнат в дом без сговор между родителите...

Това ми разказаха морските вълни за Дъждевлина. Ако не вярвате, опитайте морската вода – солена е, както са солени сълзите. Или послушайте шепота на вълните. Ако не разбирате думите им, допрете до ухото си ей онзи рапан и той ще ви каже, че човек трябва да слуша родителите си, за да живее добре на този свят.

МОИТЕ РОДИТЕЛИ

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин", гр. Варна

„Правоъгълен паралелепипед"! Страшно нещо! Само че мама няма проблем нито с него, нито със задачите.

„Прогресиращ пародонтит"! Сложно и страшно. Ако имате проблеми с тази болест обаче, елате при татко – той е зъболекар, ще ви спаси с лекота!

Проблемите вкъщи нямат край. Миналата година цялото ми семейство имаше въшки, всъщност – гниди. Мама прескочи до аптеката и се върна с много ситен гребен. Ох, боли ме кожата на главата, като си спомня за ресането! Да, скубеше, беше неприятно, но имаше и хубава страна. Направихме си маски на главите с газ, мас и оцет. Мама е научила това от своите родители, те от своите и т.н. Грижата на родителите ми умори паразитите бързо-бързо.

Когато уча вкъщи, почивам с игри. Започнах да играя с жълто, хиперподскачащо топче. Хвърлих го силно, то се блъсна във вратата, в един стол, в радиатора и накрая в стената. От горния етаж чух сърдит глас:

– Георги-и-и, стига си блъскал!

Баща ми! Чете учебник по богословие и иска спокойствие.

Като „послушно" момче спрях. Ама съобразих и друго. Преди време Полито (сестра ми) удари с топчето радиатора и го огъна, така че моята забивка би могла дори да го счупи. За нов радиатор ще трябва да платя аз, а такъв разход би ме разорил. Не ми се мисли и за дисциплинирането след това!

Знам, че родителите ми се грижат с любов за мен. С тях мога да споделя всичко.

Знам, че те са ми дадени от Бог. Той е казал в Библията: „Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоят Бог". Затова ги уважавам, почитам и обичам! Те са най-добрите родители за мен на тази земя!

ДА МОЖЕМ ЗАНАПРЕД САМИ ДА СЕ ОПРАВЯМЕ

Иван Александров Хинев

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр. Варна

Не само че ни вдъхнаха живот,
че бдят над нас, че с труд и пот
градят дома ни и с любов безкрайна
обграждат ни със сигурност голяма,
затуй признателни сме – и на тати, и на мама.
Научиха ни те да ходим, пишем и говорим,
да питаме за всичко и да спорим,
да учим, да се трудим и да разсъждаваме,
да можем занапред сами да се оправяме.

НАЙ-ГОЛЯМАТА НАГРАДА

Силвия Стаменова Георгиева,

5. клас в СОУ “Любен Каравелов”

Преди няколко дни излязох в парка на разходка с моята приятелка Калина. Времето беше приятно и решихме да се порадваме на хубавата гледка към морето. Вълните плискаха лекичко и бързо се отдръпваха назад. Седнахме на една пейка. Слънцето препичаше и ни заслепяваше.

Изведнъж дочух някакъв глас. Обърнах се и видях жена на средна възраст.Тя умоляваше вироглава тинейджърка да ѝ помогне за тежката торба. Момичето се дърпаше, уговаряше, не искаше да стори това добро. Говореше високо и без уважение, викаше. Стана ми неловко. Приятелката ми седеше с наведена глава.

Жената се приведе, нарами тежката чанта, прегърби се и бавно потегли към дома си. Дъщеря ѝ не протегна ръка за помощ.

Двете с Калина изпитахме желание веднага да се приберем.

Когато влязох вкъщи, видях, че мама се е върнала от работа и се готви да чисти. Поздравих, прегърнах я и поех прахосмукачката. Бързо почистих стаята и попитах какво още да направя, за да я зарадвам! Мама

топло ме приласка и целуна! Думите ѝ разтуптяха сърцето ми: Най-голямата награда за мен е твоята обич, проявена чрез помощта!

ДЕСЕТИ РОЖДЕН ДЕН

Веселин Пламенов Богданов

5. клас в ОУ „Петко Рачов Славейков”

Слънчев майски ден. Наоколо всичко е вече зелено. Подухва топъл ветрец. Страхотно време за игри навън. Морската градина беше започнала да се пълни с деца. Там празнувах десетия си рожден ден. Бях поканил компания от мои съученици на островчето в езерото.

Почерпихме се и изчаквахме аниматора, с когото щяхме да изпълним играта “Пирати”. Той ни гримира, раздели ни на отбори, обясни правилата и забавленията започнаха – стрелбище, картинг, голяма надувaема пързалка и, естествено, търсене на скрито пиратско съкровище. Вървеше много весело. Открихме съкровището и започнахме да се приготвяме за края на празника. Разрешиха ни обаче да поиграем още малко.

Избрахме разходка с водно колело. Яхнахме едно от тях и май доста натежахме. Родителите ни не спряха да пропомнят да внимаваме. След първата обиколка слязох за малко, за да взема един от подаръците. Приятелите ме изчакваха близо до островчето. Грабнах вещта и се стрелнах импулсивно към водното колело. Мама и тате се опитаха да ме спрат и да ме върнат, за да заобиколя, но не успяха. Не ги послушах и направих това, което бях решил – скочих към водното колело. То се разлюля, едва не се обърна, а аз цамбурнах във водата. Не беше дълбоко и се намокрих само до колене, но ударих ръката си. Тате реагира бързо и веднага ме извади от водата. Първо провери дали ръката не е счупена. Не беше дори лошо ударена, но се уплаших, а и бях достатъчно мокър, за да разсмея всички. Добре, че сред подаръците имаше и панталон, та не зъзнах мокър и кален.

Татко спаси моя празник, но въпреки това се почувствах неудобно, че не послушах родителите си. Разбрах грешката си – нали я преживях, и реших повече да слушам мама и тате, защото са не само грижовни, но и много по-опитни от мен.

ВЯРВАЙ НА РОДИТЕЛИТЕ СИ

Йоанна Юриева Георгиева

5. клас в ОУ "Петко Рачов Славейков"

Най-добрата приятелка на баба имаше дъщеря и внучка на име Гергана.Тя бе от моето училище и се познавахме.

Един ден двете с Гергана поискахме от родителите си да излезем с приятели след часовете. На нея ѝ позволиха, но на мен – не. Щом ѝ казах, тя измисли да дойде у нас и да помоли моята майка да промени решението си. Аз отказах, защото уважавах мнението на семейството си. Гергана отиде сама.

След няколко дни в голямото междучасие се срещнахме с нея в двора на училището. Тя се обади на баща си, за да уточни в колко часа да я вземе. Помоли го да отиде на разходка сама, но той отказа. Тогава Гергана затвори телефона ядосано. И отсече:

– Аз ще отида, не ме интересува какво смята баща ми!

Помислих, че се шегува. След училище се прибрах вкъщи.

Към шест вечерта някой звънна по телефона. Беше майката на Гергана, силно разтревожена, защото детето ѝ не се бе върнало и не се бе обадило. Уплаших се и споделих, каквото знам. Баба се опита да успокои разтревожената майка, убеждаваше я, че едва ли е станало нещо лошо, нали е голямо момиче. Помоли обаче да се обадят, когато се върне.

След час телефонът звънна отново. Гергана беше добре, но две по-големи момчета я бяха ограбили: бяха ѝ взели портмонето, в което нямало много пари, и синджирче, подарено от приятелка.

Майка ѝ не спираше да благодари на Господ, че я е предпазил от по-лоши неща. За грешката я наказа да не ходи сама никъде, дори на училище.

Макар неохотно, Гергана спазва новата норма. Вече знае, че опитът на родителите е ценен и помага да бранят децата си от злини.

КОЛКО СМЕ СКЪПИ НА РОДИТЕЛИТЕ СИ

Симона Спиридонова Христова

5. клас в СОУ „Найден Геров”, Варна

Моето мнение е, че не трябва да лъжем родителите си. Понякога можем да ги наскърбим дори с шега. Често не можем да го осъзнаем, особено когато сме малки, но с времето разбираме къде и в какво сме сгрешили и се поправяме.

Искам да разкажа за моя братовчедка от времето, когато беше само на три годинки.

Това се случи през един горещ летен ден. Вуйна ме беше помолила да наблюдавам Симони (братовчедка ми), докато играем пред блока. Играхме, смяхме се, беше много забавно и изведнъж братовчедка ми ме извика до входа, защото искала да ми каже нещо. Отидох при нея. Тя ми прошепна как иска да се скрие от майка си, за да я стресне и да я накара да я търси. Не казах нищо, защото помислих, че се шегува, и продължих да играя с другите деца. Когато се обърнах обаче да я извикам, вече я нямаше. Предположих, че Симони се е скрила.

Не след много се прибрах да обядвам и видях вуйна обляна в сълзи. Тя викаше името на момиченцето си и не спираше да я търси. Не знаех къде е и също започнах да търся. Качих се до осмия етаж, звънях на съседите, търсихме къде ли не, но Симони беше изчезнала. Явно бе чула обаче виковете на майка си и вероятно ѝ бе дожаляло, та започна да ме вика по име. Вуйна реши, че от уплаха вече ѝ се причува. Аз тръгнах, водена от гласа на Симони. Стигнах до нейната стая, но никъде не я видях. В един момент тя отново извика. Гласът идваше от раклата до леглото. Отворих и съзрях Симони.

Бързо извиках вуйна. Тя прегърна Симони и се разплака. Беше много разстроена, но щастлива, че отново гушка дъщеря си.

След тази случка разбрах колко сме скъпи за родителите си.

5. страничка за теб:)

Какво ти каза съвестта, когато престъпи Петата повеля *Почитай баща си и майка си, за да ти бъде добре и да живееш дълго на земята?*

Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ШЕСТА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

Не убивай!
(Изх. 20:13)

Животът е велика тайна и голяма скъпоценност, защото Бог, Който го е създал, е безкрайно велик. Човекът участва в тази тайна с тялото и със своя безсмъртен дух, устремен към небесата.

Никой няма право да гаси пламъка на живота освен Твореца Бог. За да огради живота от заплахата от унищожение, Той е изрекъл заповедта: "Не убивай!" Тя е кратка, но човешкият грях я е разширил много.

Тъй като човекът е тяло, дух и душа, то убийството е физическо и духовно.

Животът на хората е Божия собственост. Падналият човек обаче си позволява правото да извършва страшния грях на убийството. След грехопадението, още преди да дойде естествената смърт, Каин убил своя брат Авел. И оттогава човекът посяга на живота на своя ближен.

Този страшен грях вършат тези, които в лична разпра не могат да обуздаят гнева си. Той прераства в ярост. Тогава се помрачава умът и злобата се излива. Убийството е пределен израз на човешката злоба.

Има и невини убийци: порядъчни хора, които не са мислели да посегнат на живота на другия, но поради нещастно стечение на обстоятелствата, против волята си са станали причина за смърт. Неволното убийство е повече нещастие, отколкото престъпление. Но и за него църквата предвижда наказание за изкупуване на вината.

Има и т. н. "лека смърт" – евтаназия: съзнателно прекратяване на живота на тежко болен с медицински средства, за да не се мъчи. Но дори случаят да е безнадежден, никой няма право да отсича последната нишка на живота освен Бог. Безпределно ясно е, че причиняването на "лека смърт" не е човеколюбие.

Земният живот на човека е само миг в безкрая на времето, но този миг определя вечната му участ в отвъдния свят.

Убийството е тежък грях, но самоубийството е още по-тежък. Към всеки убиец обикновено се изпитва отвращение, но към убиеца Бог може да прояви милост, като запали в сърцето му огъня на съвестта, която води до покаяние и спасение. Към самоубиеца Бог не може да прояви милост, защото той сам си е отнел възможността за покаяние. Той е извършил смъртен грях, а след смъртта покаяние няма.

Няма разлика и между убийство и убийство на дете в утробата на майката – аборт. Още от момента на зачеването започва да се образува жив организъм, който носи всички скрити възможности за развитие. Още в този момент заченатият плод е личност. Най-подлият начин на убиване е убийството на беззащитен. При аборта невинното дете се наказва с най-мъчителната смърт: разкъсване на части. Много майки не съзнават, че абортът е садистично дело.

Духовно убийство.

Физическият убиец отнема на човека най-ценното земно благо – живота, а духовният убиец причинява смърт на душата и отнема неизмеримо по-ценното небесно благо на човека – вечния живот в отвъдния свят. Повечето хора смятат, че нямат грях спрямо шестата Божия заповед, защото никога не са убивали, а не осъзнават съблазняването например като духовно убийство.

Съблазняването е примамване към нещо, което изглежда хубаво и приятно, а всъщност е грях. Ева се съблазнила да вкуси от забранения плод, с надежда че ще стане мъдра, а извършила най-голямото безумие, като повредила душата си.

В живота съблазните са много – на улицата, на работа, в увеселителните заведения, дори в църквата.

ПРИКЛЮЧЕНИЕ В ПРОКЪЛНАТАТА КЪЩА

Бисерка Алексиева

Няма по-скучно нещо в лагера от времето за следобеден сън. Цели два часа сме като бебчета: вместо да играем – нанкаме. На всичко отгоре – жега! Задушно и мрачно – ще вали. Кой нормален човек спи в такова време? В такова време нормалните хора се къпят във вира, а ние... Ние се пържим заради дневния режим.

Заваля! Като из ведро! Сега пък няма да ни пускат в гората да не се простудим. Класната, каквато е паника, все си измисля: в пещерата било опасно, в реката – може да се удавим, в гората – да се изгубим... Това не е живот! Да я пита човек защо ни доведе на лагер. По-добре да си бях останал вкъщи.

Блесна светкавица. После изтрещя гръм, та чак прозорците звъннаха.

– Ех, че времене! – мърмори Митко – съседът ми по легло.

– В такова време Натамията се пробужда – обажда се Професора.

Той винаги знае – да се чуди човек кога успява да научи всичко. И какво е това, дето се събужда по време

на буря? Професора не ни оставя да се чудим, а уточнява:

– Натамията е запустялата къща. Не сте ли я видели? На брега на реката е. Прилича на замък. Цялата е обрасла с бръшлян...

– Ти за съборетината ли говориш? – питам го и ме е яд, че пак иска да се изфука колко знае.-

Събуждала се! Професоре, ти да не превърташ от жегата?

– Нищо ми няма. Дядо Ванко каза, че...

Дядо Ванко е лагерният пазач. Голям сладкодумник е.

– Е, какво каза пазачът?

– Някога тук бил чифликът на богат турчин – Чалък Ахмед – зашепна Професора, а на другия бряг на реката имало селце. Иржана се казвало. Ахмед харесал девойка от селото. Викали я Милева. Грабнал момата и я отвлякъл в чифлика си. На другия ден от Иржана изчезнал и момък – Стоян. Станал хайдутин. Майката на Милева плакала, плакала... Поболяла се от мъка. Лекували я врачки и баячки, но не могли да я излекуват. После болестта тръгнала от къща на къща – зачернило се селото. Казвали, че тази болест броди заради Милева. Преди да умре, Милевината майка извикала свещеника. Заклела го да анатемоса чифлика на Ахмед. Повел попът селяните, проклели турчина, проклели и Милева. А клетвата била

страшна – да не си намери място отвлечената българка ни на земята, ни на небето. Почнали да викат на къщата Натамия – прокълната.

– И какво като е прокълната? – намеси се Митко, но Професора не му отвърна, а продължи да разказва:

Минало, що се минало и клетвата се сбъднала – реката донесла трупа на Чалък Ахмед. Разтичали се в чифлика да погребат господаря, а над къщата закръжил гарван. Заграчил и пуснал в двора човешка ръка. Позната ръката Милева.

Позната я по пръстена. Била го дала някога на Стоян. Стояновата ръка донесъл гарванът. Дали е донесъл и болест, не знам, но за три дни мор погубил всички в чифлика.

Погубил и Милева. Дядо Ванко казва, че душата ѝ не могла да отиде на оня свят, а се скита по тия места. При буря се чува гласът ѝ – плаче за Стоян, а хората казват, че Натамията плаче.

– Бабини деветинини – отсече Митко.

– Истина е. Дядо Ванко не лъже.

– Аз пък казвам, че са пълни глупости – не се предаваше Митко. – Няма прокълната къща, а и е пълна лудост да проклинат някого, че се е оженил!

– Да проверим тогава, щом не вярваш – отвърна Професора.

– Как да проверим? – не се сдържах и аз. – Класната няма да ни пусне в моя порой.

– Няма да я питаме – рече Митко. – Ще се измъкнем през прозореца. Тя изобщо няма да предположи, че в моя дъжд ще напуснем лагера. Ще тръгнем нагоре по реката.

За измъкване – измъкнахме се от лагера, даже дядо Ванко не ни усети, но никак не бе лесно да вървим в дъжда към прокълнатата къща. Небето трещеше и ни заливаше с вода. Тъмни вади шуртяха и се вливаха в реката. Как се върви с джапанки през кални потоци! На всяка крачка се хлъзгам и цопвам в тинята! А и тия светкавици ми действат на нервите. Не! Не, че ме е страх, но Професора непрекъснато мърмори, че дърветата привличат гръмотевиците.

– Стигнахме – прошепна Митко и като се ослуша добави. – Видя ли, Професоре, че това си е най-обикновена съборетина и въбще не е свърталище на плачещи призраци?

Още не изрекъл това и небето изтрещя. Дървото до нас се подпали.

– Млъкни, ядоса призраците – сопна се Професора. – По-добре да влезем в къщата.

Напразно се опитвах да ги разубедя. И двамата бяха полудели – искаха да влезем в моя змиярник.

– Като те е страх, стой навън, пъзльо! – рече Митко и се запромъква през буренака към прокълнатата къща.

Фукльо! Винаги се прави на важен. Ако ще да пукна от страх, няма да остана навън – после целият лагер ще ми се смее. Спогледахме се с Професора и тръгнахме. Нещо остро опари краката ми. Коприва! Кой ти гледа копривата! Ковананата порта пресипнало изстена зад нас.

– Вижте – изшътка ни Митко, – прозорчето към двора е счупено. Ще влезем през него.

Той се намъкна през зеещия в тъмното отвор. След него тръгна Професора, но се заклещи на рамката и запъхтя като локомотив. В тоя миг нещо се обади – изплака жално и протяжно. Професора тупна вътре, като ме дръпна след себе си. Хлътнахме в някакво мрачно помещение. Замириса ми на дим, но Митко се изсмя:

– Глупости! От страх и Баба Яга ще ти се привиди! На тебе все...

Митко не успя да довърши. Чу се как тупна и се търкулна някъде под нас.

Нещо изстена, като че ли изплака. Сърцето ми захлопа:

– Мите, къде си?

– Тук съм, паднах в някаква дупка.

– Това е отворът на мазата – прошепна Професора и пипнешком заслиза.

Тръгнах след него и аз. Прогнилите дъски на стълбището заскърцаха. Митко пак изпъшка. Беше се блъснал в тъмното. В тоя момент над нас се чу тракане, сякаш се хлопна врата.

– Оживя, чувате ли! Къщата оживя! – зашепна Професора.

– Глупости, вятърът хлопа – отвърна Митко. – Ама и аз съм един глупак – навехнах си крака.

В тоя момент нещо изстена – протяжно, жално, смразяващо. Две зелени огънчета засвяткаха в тъмното. Професора ужасен се притисна о мен. Отново се хлопна. Гредите над главите ни пропукаха – къщата оживя. Чу се суха кашлица. Затрептя светла ивица над главите ни. Заскърца стълбището. Някой слизаше. Затворих очи... Чу се дрезгав глас:

– Хей, юнаци, не посрещам гостите си в мазето. Качвайте се горе!

– Олеле! Призрака! – изпъшка Професора, а аз стиснах ръката му ужасен и не смеех да си отворя очите.

– Идвате ли? – попита дрезгавият глас и се разсмя.

Какво толкова смешно има? Никак не е смешно! Да не говорим, че нещо меко се усука около босите ми

нозе. Полека отворих очи. И кого мислите видях – чичо Христо, художника, дето цяла седмица рисуваше край лагера. В тоя момент край мен измяука коте – най-обикновено черно коте!

– Елате да се изсушите, че ще си има работа с вас лагерният лекар – смееше се художникът и хвърли в огнището цял наръч съчки.

От топлината на огъня ли, или от приказките на чичо Христо страховете ни изчезнаха. Само Професора засърба чая и гузно зашепна:

– Излезе, че всичко е било лъжа... Няма призраци... И къщата не е прокълната...

– Ех, момче, нищо не си разбрал. Какво по-голямо проклятие да изчезне цяло едно селище! Бог е наказал всички: и Ахмед, и Стоян, и селяните. Наказал ги е, защото са убили доброто в сърцата си. Не са зачитали вярата и любовта, а са ги погубили. Затова бог им е пратил грозната гибел...

– Е, поне хайдутина трябваше да запази – не се сдържам аз. – Нали честта се измива с кръв?

– Твърде много кръв се е ляла по тая земя – отвърна чичо Христо. – Види се – не може отмъщението да върне нито обич, нито вяра. Затова старите хора казват – който нож вади, от нож умира.

Пламъкът заподскача в огнището, сякаш духът на старата къща потвърждаваше думите му.

НА ПЪТЯ

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр.Варна

Отивахме на почивка с кола. В този случай в превозното средство може да цари само радост. Ние пеем, а навън птичките чуруликат с медените си красиви гласчета. Листата на дърветата пречупват слънчевата светлина по смешни начини. А дневното светило щедро я пръска върху всички ни и ние му се радваме! Навсякъде кипи живот! Божието творение се е разгърнало напълно...

Изведнъж татко натисна рязко спирачките. Бе видял знак, ограничаващ скоростта. В случая за намаление – драстично. Минахме покрай две коли –смазани, разбити, изпочупени. До тях линейки и полицейски коли. Вниманието на сестра ми привлече човек, обвит в бял чаршаф. Тя попита защо човекът е завит така. Всички знаем отговора и той не ни харесва. За първи път виждах мъртъв човек – кръвта ми се смрази! Веднага се досетих, че неговите близки, тези, които са го очаквали, няма да го видят повече...

Бог ни е дарил живота, а ние, хората, го погубваме. В този случай катастрофата е причинена от каране с превишена скорост. Животът на този човек можеше да бъде запазен, ако двамата водачи бяха спазили ограничението за скоростта.

Бог знае, че сме такива, знае че зачитането на стойността на живота между хората вече изчезва. Той ни е дал инструкции как да живеем в Библията. Днес много от хората не се интересуват от Бог и това, което Той ни открива в Словото Си. Затова се стига до такива тъжни и смъртоносни събития.

Аз не съм убивал човек. Но не трябва да се успокоявам с това, защото Исус Христос допълва заповедта „Не убивай" с това, че ако обидиш някого с устата си, в сърцето си или дори с мислите си, се счита, че си го убил. Това и на мен не ми харесва, но Господ – Моят Създател – знае от какво се нуждая и ме учи от словото Си.

Бог цени много живота. Затова той даде своя Единороден Син да умре, за да живеем ние вечно!

ЕДНА МНОГО ИСТИНСКА ИСТОРИЯ

Надежда Иванова

5. клас от СОУ „Любен Каравелов", гр. Варна

През зимната ваканция бях на гости с мама и татко в Елхово. Времето беше приятно. Имаше сняг и всичко беше много красиво. От прозореца на стаята си виждах високи дървета, които имаха бели снежни калпачета. Щом се събуждах сутрин, веднага поглеждах навън и очаквах да се случи нещо хубаво и добро. Посрещах всеки ден с тази надежда.

Една сутрин излязох сама след закуска. Исках да се порадвам на бялата снежна приказка. Вървях в парка и наблюдавах какви форми образуват снежните преспи върху клоните на дърветата. Бях привлечена неочаквано от хубава дървена къщичка с хранилка. Загледах се нагоре, очаквах да видя птиченцето, за което е предназначена. Погледът ми падна върху тъмно петно на снега до дървото. Приближих се. Сърцето ми се сви и разтупка, когато разпознах телцето на едно врабченце. То беше безжизнено.

Чу се вик и две момчета минаха край мен, бягайки. В ръцете си държаха прашки. Вероятно те бяха причинили тази злина.

Върнах се вкъщи и разказах всичко на мама и татко. Те ме успокоиха. Обясниха, ми, че злото, за съжаление, е част от нашия свят, но това не бива да ме разколебава, че убийството е престъпление и че правото на живот е свещено право за всяко живо същество.

КАКВО ЗНАЧИ ДА УБИЕШ?

Емилия Мирославова Маринова

5. клас в СОУ „Найден Геров”, гр.Варна

Какво значи да убиваш? Каква е разликата между убийството заради оцеляване и това, извършено от чиста и неподправена ярост?

Убиваме, за да оцелеем, така сме създадени – Господ ни е направил такива. Една от Десетте Божии заповеди гласи „Не убивай”. Но защо Му е да създава противоречаща на природата ни заповед?

При споменаването на думата убийство, в ума ми се ражда мисълта, че не бива да убиваме заради злите чувства, насочени към омразен човек, тъй като щом погубваме, значи мразим, а щом изпитваме омраза и чувство за мъст към някого, значи мразим самите себе си. Убийството е смъртен грях, но може би някои хора не го осъзнават. Те не разбират смисъла на повелите на Бог и не проумяват същността Му. Границата между това да убиеш, за да живееш, и да убиеш от гняв и ярост, е много важна.

Всъщност всеки ден биват убивани стотици хиляди животни, защото от това зависи нашето съществуване, така е устроен светът. Но също така всеки ден научаваме за масови убийства на хора, породени не от нуждата за оцеляване, а от чиста агресия.

В заключение бих добавила, че виновниците за все по-зачестяващите убийства сме само и единствено ние, защото сами създаваме света, в който живеем, и както е казал народът:”Това, което си го направим сами, и Бог не може да ни го стори”.

СЛУЧКА В ГРАДИНАТА

Иван Александров Хинев

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр.Варна

Един ден, обикновен като всички други, се разхождах из Морската градина. Вървейки по тревата близо до кривото дърво, забелязах пеперуда. Уплаших се, защото не харесвам тези насекоми. Природата ни е създала с инстинкт за оцеляване – първото нещо, което направих, бе да я смачкам с крак. Бързо-бързо се прибрах вкъщи и пуснах телевизора.

По програмата за животни излъчваха филм на тема “Пеперуди”. Съобщиха, че в България има само три вида защитени крилати буболечки. Оказа се, че съм убил една от тях. Почувствах се ужасен от постъпката си.

По-късно отидох отново в градината и взех пеперудата. Направих ѝ малко погребение и оттогава не съм убивал никакви животинчета.

АХ ТЕЗИ БРАТЯ И СЕСТРИ!

Янислав Красимиров Жеков

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”

Имам си кака, злобарка е тя.

Всички пакости все аз съм извършил,
за всичко аз нея уж лъгал съм и винил,

но нали и вие имате брат или сестра,
сигурно знаете моята съдба.

Казва тя :
Всичко около теб се въртеше, като беше хлапе,
заради теб все ми се даваше на мене зрънце,
а сега, като порасна, вече не си сладур
и ще видят всички, колко си щур.

Разбира се, аз не се давам и чува се „Бум, Бам”.

Тя крещи, а аз я налагам.
Сега как ще чувам сред този крясък голям?

Мама влиза и вика:
„Какво става с твоята кака?”

Не мога повече, спасете ме,
от сестра ми отървете ме.

Всички са едни и същи. Само убиват.
На Коледа за Дядо Коледа казват: „Не си ли голям, за да вярваш ти!”,
На Великден, на Заговезни, на твоя рожден ден.
Зная аз, но ми харесва да вярвам!
Ах, тези братя и сестри!

Те убиват и твоето настроение.
Връщаш се ти от забавление,
а те ти викат с безсърдечие.
Ах тези братя и сестри!

И унил ставаш ти,
и съкрушен ставаш ти.
Ах тези братя и сестри!

Убиват, убиват и твоето предложение.
Споделяш го с тях от нетърпение,
А те ти отвръщат с презрение.
Как ни се иска само да изкрещим:
„Престани! Не може ли да се смирим?
Стига сте убивали нашите мечти”
Ах, тези братя и сестри!

6. страничка за теб:)
Какво ти каза съвестта, когато престъпи Шестата повеля *Не убивай*?
Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

СЕДМАТА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

Не прелюбодействай!
(Изход 20:14)

Бог дал още в Стария Завет заповедта да не се прелюбодейства, за да укрепи семейната връзка между мъжа и жената. Тогава престъпилите тази заповед се наказвали най-строго – убивали ги с камъни.

В Новия Завет, във времето на благодатта, тази строга мярка не се прилага, защото не човекът, а Бог ще въздаде всекиму според делата.

Докато в заповедта „Не убивай!" Бог предпазва от унищожение създадения живот, то тук пази от оскверняване изворите на земния живот – семейното огнище. Тази забрана пази достойнството на човека, за да не си отиде от сърцето скъпоценната Божия благодат, която не се задържа там, където има греховен мрак.

Печалната последица от блудния грях е отдалечаването от Бога. Така постепенно се убива вярата и неизбежно идва духовната смърт.

За предпазване от този тежък грях трябва да се държи будна съвестта, която е глас Божи у човека.

Блудният грях е разпътство пред законния брак, а в прелюбодеяние се провиняват семейните хора.

И при двата гряха има тежки последици. Докато разбойникът ограбва другите, то разпътният ограбва себе си. Той сам похабява здравето, младостта и живота си, като над всичко изгубва вечното си спасение.

ЗЛАТНА ВОДА

Бисерка Алексиева

Златно. Всичко е златно – и слънцето, и сипеят, и брегът. Златна е и реката. А в тая река пере баба. Моята баба. Потапя дрехите в златната вода, после ги удря о речните камъни и около нея хвърчат златни прашинки. Цял златен облак.

– Бабо – питам я, – ще стана ли Златно момиче, ако се гмурна в златната вода?

Баба се смее, а лицето ѝ грее като позлатено.

– Бабо, разкажи ми пак за Златното момиче!

Баба не ме чува, защото водата започва да клокочи. Не, не клокочи, а разказва... Разказва приказка. Слуша я дремещият бряг. Слушат я бъбривите върби, които поклащат зелените си глави и повтарят приказката:

– Имало едно време Иржана...

– Иржана?! Иржана ли? – любопитства едно птиче, което потрепва със златните си крилца над върбите, но те не му обръщат внимание и то се стрелва ниско над златната река.

– Коя е Иржана? – пита я златното пиле. Нали е още малко и глупавичко, та не знае.

– Иржана – отвръща реката, – беше село. Хубаво село. Гиздаво като млада булка. Покривите му аленееха някога от дясната ми страна. Хе, там зад сипея имаше гора и къщичките се гушеха край гората. А в гората бродеха самодивите! Колко момци подмамиха с песните си. Колко овчари погубиха... Оцеля само Стоян – синът на баба Ружа билкарката. Левент бе Стоян. Левент и хубавец. А какъв свирец беше! Щом засвири, нозете сами играят. На празник свиреше, та млади и стари веселеше. В делник, като поведеше стадото на паша, пак свиреше, а гората му се кланяше и път му правеше.

Как ли не го мамеха самодивите: песни му пееха; хора край него виеха; подмамваха го към вировете, където се къпеха голи-голенички... Пустият Стоян се смееше и свиреше като полудял, а вилите-самовили се мятаха край него, трептяха със сребърни криле и играеха до припадък, но не смееха да го доближат, щото Ружа билкарката бе зашила в ризата му тинтява.

Нощем горските хубавици прелитаха над Иржана и се ослушваха да чуят къде има седянка. Имаше ли, левент Стоян бе там – свиреше, та веселеше моми и момци. Гневяха се самодивите на селските девойчета, че всичките до една даваха китките си на Стоян. От яд вилите им пакостяха – попарваха с магия

цветята в градинките, цапаха бялото им пране, тънките им дарове ... Отвличаха и момичета, па ги правеха змейски невести.

Заради самодивите пострада и Рада – Стояновата изгора. Придумаха те Чупренския змей да я грабне от седянката. Открадна я той, па я завлече в Чупренския балкан. Три дни плака Рада, три дни змеят горянин фуча и трещя из планината. После изкова железни цървули, па рече на Рада, че като ги скъса, ще я пусне да се върне в Иржана. От моя ден хубавицата закрея – уж змеят само с малини я храни, а тя от ден на ден отпада, та се наложи горянинът да проводи овчарче в Иржана, за да доведе баба Ружа билкарката.

Отиде старицата чак в Чупренската пещера да види болната. Като зърна старата жена, Рада заплака и заразпитва за Стоян. А билкарката напали огън, па зашепна нещо на момата. Какво ù е казала, не знам, но от моя ден девойчето се привдигна, окъпа се в горското кладенче, сетне взе да бере билки. Бере билки и пее. После кладе огън и като засветят въгленките, слага в жаравата железните си цървули. Щом желязото се нажежи до бяло, Рада пуска цървулите в кладенчето да се охладят. После ги обува и хуква нагоре през скалите към Змейовата пещера. Днес тъй. Утре тъй. В скалите към пещерата стана пътечка, а железните обувки най-сетне се скъсаха.

Ще-не ще горянинът трябваше да удържи думата си – да пусне Рада в Иржана. Но змеят не е вчерашен – реши да проводи момата до бащиния ù дом, та да не ù хрумне да избяга от него. Престори се на момък – хубав момък, но нослето му чипо, без ноздри. Тъй отведе Рада в Иржана. Радините братя сториха гощавка. Три дни ядоха и пиха. Три дни Рада биле вари. На третата нощ, когато виното замая горянина, младата жена го поля с билето, както я бе научила Ружа билкарката. Змеят изрева, засвятка с люспи и излетя през комина. Оттогава – дали от гняв, или от срам – не се е появявал в Чупренския балкан. Пещерата му опустя и само пътечката през скалите напомня, че някога там е бил горянският дом.

А Рада... Рада стана невяста на Стоян. И от сутрин до вечер шеташе, та и баба Ружа билкарката видя радост и отмяна на старини.

Ех, че се ядосаха самодивите! Орел градушкар пратиха, че като плисна дъжд. Раздра се небето – три дни и три нощи валя. Снагата ми се наля и препълни речното корито. Как ли не се дърпах, но водите ми стигнаха чак до сипея и заляха крайните къщи на Иржана. А дъждът се лее като из ведро и светкавици като змии пълзят по небето. Баба Ружа разбра, че моя дъжд не е от бога, а е от зли сили, дето им се зловиди любовта между людете, та затова пакостят. Разбра това старицата, па с хитрост надви злото – сложи насред двора брадва, обърната с острието нагоре, и пороят спря. После поръча на мало и на голямо да сади перуника, та бог да пази селото от зло и да не праща ни порои, ни гръмотевици. И засяха около Иржана

перуники (ружи им викаха иржанчани). Грейнаха перуниките като сини пламъци край селото и злото заотстъпва. Отстъпиха и самодивите. Отстъпиха, но не се отказаха да накостят. Не можаха да простят на Ружа, че не им даде Стоян, а го задоми за хубавата Рада. Сговориха се да погубят селото, но бог не позволи да изчезнат иржанчани. Не позволи да тържествува злото и стори така, че да изчезне самодивската гора. А с нея изчезнаха и самодивите, щото бог не прощава на онези, които се опитват насила да се сдобият с обич. Оставя ги да живеят сам-саминки и не им дава дом с топло огнище...

– А какво стана с Иржана? – изцвъртя любопитното врабче.

– С Иржана ли? – разплиска се златната вода. – Ще ти разкажа друг път, че закъснях... Виж, Слънчо опря чело о планината! Време е да тръгвам.

Златната река се заизвива край върбите.

– Чакай! Къде хукна? – запищука врабчето. – Кой ще ми разкаже за Иржана?

– Питай вятъра – отвърна златната река и хукна надолу.

Водата потъмня. Стана синкава... Така и не можах да стана златно момиче.

ПРЕЛЮБОДЕЙСТВОТО – РАЗРУШИТЕЛ НА ДЕТСКИЯ ЖИВОТ

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр.Варна

Исках приятелче, имах приятелче, нямам приятелче.

До нас живееше едно дете. Аз често играех с него. Един ден, когато се прибрах у дома, него вече го нямаше. Родителите му се бяха разделили. Тази раздяла промени живота на моя съдружник в игрите. Добре, че беше малък, иначе щеше да сменя и града, и училището. Животът му съвсем щеше да се обърка. Промени се и моят живот. Аз бях много тъжен – липсваше ми моят приятел. Очаквах да дойде, но той не идваше.

Сега, когато е в друг град, се отчуждихме. Вече не говорим и по телефона.

Месеците летяха, но въпросът „Защо?” не излизаше от главата ми. Страхувах се какво ще се случи с мен, ако това стане в моето семейство. Моята майка е от много далечно място, чак от Хасково. Това са триста и петдесет (350) километра разстояние „раздяла”. Наблюдавах родителите си, сестра си и брат

си и се питах мога ли да направя нещо, за да се подсигуря. Единственото ми оръжие бе молитвата към Исус Христос.

Семейството е създадено и благословено от Бог. В брака се създава живота. Бог цени високо живота и иска семействата да бъдат любящи се и сплотени. А източникът на любовта е Господ, защото Бог е любов!

Заповедта Му: „Не прелюбодействай!" ни учи да пазим семейството цяло. Благодаря на Бог за моето семейство и се моля Той да го държи цяло в силните си и могъщи ръце!

ТЪЖНА ИСТОРИЯ

Надежда Георгиева Иванова

5. клас в СОУ „Любен Каравелов", гр. Варна

Преди няколко години имахме съседи с момиченце. То беше по-малко от мен, ала често играехме заедно на двора, смеехме се, опъвахме ластик и прескачахме препятствия.

Но ето, че се случи беда...

Веднъж потърсих Милица, така се казваше детето, но майка ѝ ми каза, че не се чувства добре. Втори път позвъних на вратата им, но никой не се показа. Добре, че на следващия ден я видях да отива на детска градина. Поздравих нея и майка ѝ, но видях, че нещо не е наред.

След обяд успях да заговоря Милица. Беше излязла за малко. Лицето ѝ беше бледо, а очите – тъжни. Попитах я какво се е случило. Тя помълча, помълча и не след дълго промълви, че баща ѝ отишъл да живее при друга жена, защото вече не обичал майка ѝ. Устните ѝ затрепераха, сълзи потекоха от очите ѝ. Опитах се да я успокоя, като я уверих, че винаги ще ѝ помагам. Милица ме погледна с тъжните си очи и се отправи бавно-бавно към дома си, където я очакваше само майка ѝ...

7. страничка за теб:)
Какво ти каза съвестта, когато разпозна престъпване на Седмата повеля: *Не прелюбодействай*?
Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ОСМА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

Не кради!
(Изход 20:15)

В Рая Адам и Ева се радвали на всичко, което Бог сътворил за тях. Били толкова чисти по душа, че не се сещали да кажат, че това е мое, а другото е твое! Животът им протичал мирно, а близостта им до Създателя ги правела блажени.

Духовната им природа се повредила, когато съгрешили. Греховните наклонности ги увличали с голяма сила. Егоистичното чувство потиквало всеки от тях и потомците им да мислят най-вече за себе си, а по-малко или никак за другия. Егоизмът ставал все по-властен и човекът взел да трупа повече земни блага, отколкото му трябвали. Стигнало се дори до присвояване на чуждото. Тогава за да ограничи злото, Бог дал заповедта „Не кради!"

С нея Той осветил собствеността като неприкосновена. Ако чуждо влезе в дома ти, то не става твоя собственост, защото за придобиването му не си положил труд. Затова и откраднатото не е благословено от Бога.

Кражбата е грубо присвояване по незаконен начин на чужда вещ от ближния или от обществено имущество. Подтикът е стремежът към бързо и лесно обогатяване. Тази силна страст може да овладее не само бедния, но и богатия, който има предостатъчно, но това не го удовлетворява.

Ако грехът на кражбата се повтаря многократно, става навик и човек може да заболее от клептомания – ненаситна склонност към кражба. Тогава болният краде дори без нужда, защото кражбата му носи някакво тъмно удоволствие.

Крадци са не само тези, които са разкрити и отиват в затвор. Има много разновидности на кражбата, които падналата човешка природа почти оневинява. Измамата например е чиста кражба. Този, който продава развалена стока, или налива в млякото вода, или си служи с неверни везни, краде, макар прикрито.

ВЪЛШЕБНОТО ОГЛЕДАЛО

Бисерка Алексиева

Да сте виждали лъскава черна писалка със златно перце и с рубинче на капачето? Не сте?! Това е дядовата писалка. Подариха му я за рождения ден и той много я пази, защото е автоматична. Какво ли означава тая дума "автоматична"? Братовчед ми Гено казва, че сигурно е вълшебна, затова я наричат така. Гено май е прав, понеже тази писалка рисува много красиви букви, когато дядо пише с нея. А и нашият дядо е вълшебник. Ама добър вълшебник. Само като ни погледне и знае какво се е случило. Чудно как не разбра къде е тая непослушна писалка. Вече втори ден я няма. От нея остана само пътечка мастилени петънца. Изцапала е с мастило рокличката на Лилето и нослето на Гено, но се крие и не се показва. Дядо се отказа да я търси, а така искаше да запише с нея една приказка. Нашият дядо има невидима торба, пълна с приказки. Понякога вади оттам приказка и я записва в една голяма тетрадка.

– Каква приказка щеше да запишеш в тетрадката, дядо? – пита Лилето.

– Вълшебна – отвръща дядо и се усмихва.

– За трите братя и лампата ли, дядо? – пита Гено.

– Не, за вълшебното огледало.

Лилето и Гено не знаят тая приказка и молят дядо да я разкаже. Той не чака да го увещават и започва:

– Живели някога цар и царица. Царят бил мъдър и справедлив, а царицата – добра и толкова красива, че поданиците ѝ говорели: "Имаме не господарка, а ангел!". Пък и как да не говорят така, като живеели мирно и честито! А когато се родила царската дъщеря, владетелят устроил пир, на които всички се веселили от сърце. Но щастието им не продължило дълго. За зла участ царицата се разболяла. Всякакви лечители я церили, но не могли да я излекуват. Когато дошъл последния ѝ час, тя повикала дъщеря си, за да се простят. Заплакало девойчето, замолило майка си да не си отива и да не я оставя сираче.

– Не плачи, дъще – прошепнала болната, – аз няма да те оставя. Ще бдя над тебе от небето и ще моля бог да те закриля. А когато ти стане много тъжно или си в беда, поговори си с моето огледало. Но помни, дете, то чува само молба, изречена с чисто сърце!

Отишла си царицата, а с нея си отишъл от царството щастливият и спокоен живот. Не след дълго царят се оженил отново. Взел за жена чудна хубавица, но хората започнали да говорят, че новата господарка е откраднала сърцето на владетеля и го е заменила с буца лед. Царят станал пресметлив и толкова

студен, че престанал да обича не само народа си, но и собственото си дете. Мислел само как да удвои богатството си, та затова непрестанно воювал със съседите си и заграбвал земите им. И колкото повече растяло царството му, толкова повече растяла алчността му. Народът оголял, а владетелят искал още и още, затова забранил празниците. Дори дъщеря си изхвърлил от двореца, па я пратил да живее при слугите.

Новата царица злорадствала. Щом царската дъщеря напуснала покоите си, злата жена взела всичко нейно и се гневяла, че не няма да притежава огледалцето на покойната царица, щото принцесата се разплакала пред майчиното огледало и царят ѝ позволил да го отнесе със себе си за спомен. Мисълта, че завареницата ѝ ще има огледалце със златна рамка, не давала мира на царицата. Не че нямала огледала – едно от друго по-хубави, ядосвала се, че малката размекнала леденото сърце на баща си. Затова наредила да натоварят царската дъщеря с най-тежката работа и да я следят, та да разберат с какво вълшебство момичето може да трогне безчувствения цар. Напразно слугите дебнели девойчето – нищо не узнали.

Нещастната царска дъщеря по цял ден вършела най-черната работа, а баща ѝ нищо не забелязвал.

А и как да я забележи, след като една нощ, докато спял, неговата зла съпруга му откраднала разума. Така царят се превърнал в глупак, а царицата взела сама да управлява царството. Измъчвала поданиците, а най-много от всички мъчела заварената си дъщеря. Но въпреки че принцесата чистела камините в двореца и миела подовете със студена вода, ръцете и лицето ѝ оставали нежни. Колкото по-тежка работа вършела, толкова по-хубава ставала. Царицата забранила да пускат сирачето на пазар, защото без накити и без царска премяна девойчето карало хората да говорят, че бог не ги е забравил, щом ги е дарил с ангелче като покойната царица.

– Тая хубост не е от бога, а е от дявола. Тя е вещица – викала ядосаната царица, па наредила да прогонят сирачето от града.

Войниците изпълнили заповедта на господарката, а девойчето заплакало и замолило огледалцето за помощ.

– Не плачи, дете – рекло огледалото, – край реката има изоставена колиба. Подслони се тая нощ там. Почини си, бог няме да те изостави.

Момичето послушало огледалото, а на сутринта намерило в колибата сребърно вретенце и свила. Щом докоснало вретеното, то се завъртяло като живо и завчас изпрело свилата. Момичето занесло прежда на пазара и веднага се намерил купувач. На следващия ден чудото се повторило. Така прогонената принцеса станала предачка и успявала да изкара прехраната си.

Ех, че се ядосала царицата, като узнала колко се търси свилената прежда на завареницата ѝ. Придумала царя да забрани на щерка си да продава прежда, за да не го срами. Царят проводил войници и те счупили сребърното вретенце. В това време предрешената царица се радвала на горчивите сълзи, които момичето леело пред огледалцето.

– Не плачи, дете – рекло огледалото, – в гората има билки. От днес те ще са твоята прехрана.

Най-сетне злата царица узнала кой помага на завареничето. Изчакала момичето да отиде в гората и откраднала огледалото. Отдавна мечтаела за златната му рамка, а сега късметът ѝ се усмихнал – сдобила се не само с красива вещ, а и с вълшебна сила. С това огледало можела да завладее света. Сега вече можела да се отърве от глупавия си мъж, без да се страхува за трона. Замолила огледалото да ѝ помогне, но то мълчало, а от кристалната му повърхност я гледали насълзените очи на покойната царица.

– Махни се от огледалото! – закрещяла злата жена. – От днес всички ще забравят тебе и дъщеря ти. Никой вече няма да ви мисли за ангели. Всички ще говорят само за мене. Целият свят ще лежи в краката ми.

Бог бил наблизо, чул думите ѝ, па сторил тъй, че злата царица да гледа света от високо – превърнал я в сврака. Затова ако намерите свраче гнездо, пълно с лъскави стъкълца, знайте, че е на злата царица, която и до днес краде лъскави неща. Сигурно и моята писалка е при нея – рече дядо и се усмихна.

Лилето и Гено гледаха гузно. После момиченцето задърпа копчето на рокличката си и прошепна:

– Дядо, ние взехме писалката.

– Искахме да видим как пише сама – обади се и Гено, – ама тя ни се разсърди и не иска да пише, а само драска грозни черти.

– Не ви е сърдита писалката – засмя се дядо, – и ще рисува красиви букви, щом се научите да пишете.

– Писалката не е вълшебна! – нацупи се Лилето. – А има ли вълшебно огледало, дядо?

– Има, чедо – отвърна старецът, – всеки човек има вълшебно огледало. То му казва кое е добро и кое – зло. Ето сега, вашето огледало ви накара да ми кажете истината.

КРАСТАВИЦА ИЛИ ВРЕМЕ – КОЕ СЕ КРАДЕ ПО-ЛЕСНО И БЕЗНАКАЗАНО?

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр.Варна

Когато прадядо ми бил малък, отишли с баща му да видят посевите. Минали покрай една чужда зеленчукова градина, където прадядо видял точно до крака си зелена, сочна, апетитна краставица. Не устоял – пресегнал се, взел краставицата и я изял. Баща му видял това. Счупил един клон от първото дърво и почнал да го налага. Прадядо пъшкал, но търпял, защото разбрал, че постъпката му не е добра. Баща му имал страх от Бога и знаел, че трябва да научи детето си да се съобразява с Божиите закони.

Дядо ми, който е на деветдесет и осем години, помни и днес урока и ни разказва историята, за да знаем как лакомията може да ни изкуши.

Аз крада всеки ден!

У дома всички имаме задължения. Често не изпълнявам своите. В такъв случай се налага мама да направи това вместо мен. Така тя губи от своето време. Аз „крада” от нейното време!

Трябва да си подреждам по-добре деня, за да не се налага, друг да върши работата ми. Защото, когато крада, вземам нещо, дадено от Бог на друг. Така показвам, че обичам себе си повече от ближния.

Господ е казал „Не кради”, за да не развалям отношенията си с Него и с хората.

ОТКРАДНАТ КЪСМЕТ

Калина Ангелова Жечева

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр. Варна

Това се случи отдавна, много отдавна – всъщност преди седем години. Беше лято и както винаги моето семейството обикаляше България.

Бяхме в Ловеч, бяхме спрели в едно ресторантче, а в двора имаше малко езеро. На дъното изкушаващо проблясваха малки стотинки – късметчетата, които туристите бяха пуснали. Сред тях се открояваше лилавеещо пени.

Без много да му мисля, грабнах стотинката от дъното и я пъхнах в джоба си. „Безценно съкровище е!” помислих и побързах да се върна при нашите.

Щастлива, изведнъж усетих болка, но не от храната, която бях изяла, нито от шума на улицата. Жегна ме вината. Чувството, което те изяжда, когато съгрешиш. Помолих мама да изляза за малко навън.

Щом затворих вратата, се втурнах и метнах обратно късметчето на туриста.

На мига ми олекна. Вината отпусна лапа и се стопи.

ЛОША ШЕГА

Йоанна Юриева Георгиева

5. клас в ОУ "Петко Рачов Славейков"

Ана е от нашия клас. Обичам я, тя ми е приятелка, но скоро сгреши лошо и нарани незаслужено наша съученичка.

Започваше поредният час. Учителят влезе в клас и в същия миг Алекс извика :

– Някой да ми е виждал двата лева?

Всички, освен мен, се разсмяха. Защо ù е да се вайка за някакви си два лева! За нейното семейство обаче те не бяха малко. А и нямаше други пари за закуска! Помогнах ѝ – отидохме до закусвалнята и закусихме заедно. Благодари ми и каза, че скоро ще се издължи. Успокоих я да не бърза, а тя се учуди защо класът остана равнодушен. С едно изключение.

След училище се прибирах с Ана. Говорех само за Алекс. Мъчно ми беше, че не успя да си намери паричката си.

– Да споделя ли нещо, Йони! – каза Ана.

– Да! – отговорих веднага.

– Аз взех левчетата на Алекс!

Възкликнах разочарована! Как може моята приятелка да краде!

Обясни, че искала да се пошегува. Споделих, че смятам, че трябва час по-скоро да се извини и да върне парите.

Ана разбра, че е сгрешила, че стореното не е смешно и вече внимава как се шегува.

8. страничка за теб:)
Какво ти каза съвестта, когато престъпи Осмата повеля *Не кради*?
Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ДЕВЕТА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

Не лъжесвидетелствай против ближния си!

(Изх.20:16)

Когато лъже, човек се опитва да свидетелства против истината и с това помрачава Божия образ в себе си. Лъжата е противоестествена проява. Това проличава най-добре при безхитростното дете. Когато излъже, изпитва стеснение и срам, лицето му поруменява, става неспокойно и само се издава. А вълнението дори от една лъжлива дума показва, че лъжата е нещо нередно, греховно.

Още по-голям грях е лъжесвидетелството. То се извършва, когато човек е изправен пред съда да свидетелства за истината, за да възтържествува справедливостта. Всъщност лъжесвидетелят потъпква справедливостта, като скрива съзнателно истината. Престъплението е голямо, още повече, че призвания е дал клетва да говори истината.

Лъжата е под достойнството на човек. Християнинът не бива да лъже и когато това не вреди на никого, дори на шега. Тогава се губи доверието, което определя добрите отношения между хората. А без взаимно доверие животът става студен и дори невъзможен. С доверие човек отива при лекаря, купува, продава.

Затова няма „благородна лъжа", както някои твърдят. Щом е лъжа, тя е зло и понякога носи непредвидени последици, които объркват живота.

Докато при лъжата има изопачаване на истината, то клеветата е разпространяване на измислици, за да бъде опозорен ближният.

Лошите последици от клеветата са много. Клеветникът лъже, което е грях. Той опозорява ближния, като потъпква Божията заповед за любовта. Накрая идва грехът на злорадството, което прераства в озлобление. Клеветата опустошава много души.

ИМАНЕТО

Бисерка Алексиева

Живял някога заможен човек. Той имал огромен имот, но най-голямото му богатство били децата: двама сина и малка дъщеря. Най-големият брат бил много работлив, по-малкият брат имал златно сърце, а щерката била хубава като самодива. Бащата много ги обичал и ги пазел като очите си, а когато дошъл сетният му час, поръчал да не делят имота, а заедно да се грижат за земята. После склопил очи и се преселил в отвъдното.

Послушали го децата му – продължили да живеят заедно и да посрещат по братски и радости, и скърби. И тъй като били работливи, умножили бащиното имане. Но колкото по-голямо ставало богатството, толкова повече зла мисъл мъчела големия брат, че ще дойде ден да дели имота с роднините си. И този ден не закъснял, момци от близо и далече идвали да искат сестрата, но братът все казвал на сватовниците, че девойката още няма зестра. Днес тъй, утре тъй, най-подир дошъл беден момък от далечно село, който бил готов да вземе хубавицата само с дрехите на гърба. Щом чул това, големият брат веднага се съгласил. Па сбрал в една бохча вещите на сестра си и я изпратил по живо, по здраво през девет села в десето. Напразно го молел малкият брат да даде на девойката онова, което ѝ се полага – големият брат не искал и да чуе. Като научил за стореното, селският старейшина повикал братята да ги смъмри, че са постъпили зле със сестра си. Малкият брат мълчал засрамен, а големият отвърнал, че е изпълнил последното желание на баща си – да не дели земята.

От тоя ден малкият брат посърнал и не можел да гледа хората в очите – все му се струвало, че всички го мислят за скъперник. А големият брат взел да крои планове как да остави и брат си с празни ръце. Придумал малкия да построят хан, та да има къде да се подслоняват странници и керванджии, които минавали по тези места. Малкият се съгласил, за да е по-далече от съселяните си и да не се срамува от тях.

Речено-сторено, построили странноприемницата в бащината си гора, там дето се пресичали три пътя. Много хора спирали да нощуват там и имането продължило да се множи, а заедно с него и злината в сърцето на стария брат. Една вечер в хана спрял богат търговец, който карал стоки отвъд планината. Посрещнали го момците, нагостили го. А старият брат тайно сипал във виното омайно биле и упоил с него и гостите, и брат си. После погубил търговеца и брат си, а имането скрил в горска пещера. От тоя ден взели да изчезват и други странници, които минавали край хана. Хората взели да говорят, че ханът е прокълнат. Едни казвали, че в гората има зла сила, дето подмамва керванджиите към самодивско сборище, а

от там няма връщане. Други набеждавали малкия брат – мислели, че е станал хайдутин и обирджия, щото батьо му непрестанно го корял, че е зарязал бащин дом и е тръгнал по лош път. И сигурно още много пътници щели да изгубят главите си, ако едно овчарче не било намерило тялото на малкия брат. Разбрали всички, че не той е подмамвал керваните. Изправили на съд стария брат, а той заплакал, взел да си къса дрехите и да се кълне в паметта на баща си, че е невинен. Па рекъл, че брат му е живял като злодей, затова си е отишъл от света като злодей – неоплакан и непогребан по християнски. Добавил, че това чака всеки, който не тачи бащин завет и не почита божи закон.

Разгневил се Господ на злодея, па го превърнал в прилеп. Обрекъл го да живее вечно в мрак и да се бои от светлината. Затова и днес прилепът се крие в пещерите, та варди там награбеното имане.

КОЙТО ПОБЕДИ, ВЗЕМА ВСИЧКО

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр.Варна

Аз. Сестра ми. Готина играчка. И двамата я искаме! Ще се борим до победа! Войната започва! Приготвям всякакви предмети, а сестра ми – кукли и играчки от плюш. Точно след три минути, двадесет и седем секунди и десет стотни обстрелването започва. Аз и опонентът ми разбираме, че спорът няма да се реши така и се сдобряваме?! Всъщност не! Излизаме от крепостите си и влизаме в схватки, непосилни за новаци в този спорт между братя и сестри. Първо се сблъскваме мощно. След това се опитваме да разсеем противника с лъжи като: „Виж мечето ти е ранено!” или „Електронната ти игра е развалена!”. Ако те не подействат, започва истинската битка!

След войната, продължила дълги дни, е, може би минути, имаше един победен и един победител. Разбира се, шампионът взема играчката. Обаче в този момент се намесва съдът, начело с мама. Първият свидетел – загубилият, казва: „Ти ме ухапа, удари, ритна, ощипа и ми взе играчката!” Подсъдимият – победителят отрича: „Не е вярно! Отричам! Лъжеш! Грешиш! Играчката е моя!”

В този случай и аз, и сестра ми лъжем. Чувствам се зле, когато лъжесвидетелстват пред съдията против мен. И аз използвах тази тактика.

Мама осъди и двама ни на една дървена лъжица дисциплинация. Така разбрах, че след всяко лъжесвидетелство ще има наказание. А когато прочетох в Библията „Не свидетелствай лъжливо против ближния

си!", се убедих, че съдът е справедлив, макар че заседава седнал.

Бог е дал този Закон за наше добро! За да не се налага да се борим със съвестта си и да се опитваме да се отървем от нея! За да са добри отношенията ни с Господ и с хората!

ЕДНА НЕОБИКНОВЕНА ИСТОРИЯ

Калина Петрова Николова

5. клас в СОУ „Любен Каравелов", гр. Варна

Бях на шест години и ходех в детската градина близо до нас. Сприятелих се със Силвия и споделях всичко с нея.

Веднъж аз, Силвия и Мария играехме с кофички и лопатки в пясъка на двора. Силвия се разсърди на Мария и внезапно изсипа пясъка, който беше събрала, върху главата ѝ. Момичето хукна разплакано към учителката.

Двете със Силвия се спогледахме. Дадох ѝ знак с ръка и заедно тръгнахме след Мария. Бях видяла всичко с очите си и реших какво да правя.

Когато учителката поиска да разкажа случката, набедих Митко, че е обърнал кофичката с пясък върху Мария, защото са се скарали. Учителката извика Митко, Силвия и Мария. Разговаряха няколко минути. Повикаха и мен.

Никога не съм се чувствала толкова виновна, колкото в този момент.

Стоях с наведена глава, лицето ми пламтеше от срам. И до днес помня думите на учителката. И как мама и тате потвърдиха, че истината е най-добрата защита срещу неправдата.

СЛАДОЛЕД ЗА ДВАМА

Веселин Пламенов Богданов

5. клас в ОУ „Петко Рачов Славейков“, гр. Варна

Имам по-малка сестричка, която много обичам. Всички често ми повтарят, че трябва да я защитавам, защото съм по-голям и освен това съм мъж, а тя е жена и трябва да съм кавалер с нея.

Ще разкажа една случка, за която се срамувам да си спомня, защото не постъпих нито като батко, нито като честен човек. Разбрах го после и наистина съжалявам, че тя пое моята вина, но знам, че завинаги научих важен урок.

Случи се миналото лято. Заедно със сестра ми бяхме на гости при баба и дядо на вилата. Времето беше топло, понякога ходехме на плаж, помагахме на баба в градината, а вечер, когато дядо се връщаше от работа, винаги ни носеше по нещо за награда, ако през деня сме били послушни.

Един ден звъннах на дядо да купи сладолед. Вечерта той донесе два – по един за мен и за сестра ми. Прибра ги във фризера.

Исках да изям и двата. Изчаках баба да отиде да полива пипера, а дядо да разхожда кучето. Предложих на сестра ми да играем на криеница. Тя бързо се съгласи, а аз се скрих в стаята с фризера. Докато ме търсеше, отворих камерата и набързо излапах двата сладоледа. Избърсах устата и ръцете си и се преструх, че нищо не се е случило.

Когато сестра ми ме откри, беше станало време за вечеря. Хапнахме набързо, защото чакахме с нетърпение десерта. Баба отиде за сладоледите и откри, естествено, че липсват. Попитаха ни кой от двамата ги е изял. Отвърнах, че не съм виновен, и обвиних сестра си. Тя упорито отричаше и даже се разплака. Успях обаче да убедя баба и дядо, че когато поиска, моята сестра може да изяде наведнъж дори четири. Освен това през последните дни я болеше гърлото и беше яла по-малко сладоледи от мен, така че сега вероятно е искала да си навакса.

Повярваха ми. Бях постигнал своето и си легнах доволен.

На сутринта усетих болки в гърлото. Те като че ли ми бяха пратени да ми помогнат да осъзная какво съм сторил, да призная греха си и да поискам прошка, за да се очистя от злото.

9. страничка за теб:)

Какво ти каза съвестта, когато разпозна престъпване на Деветата повеля *Не лъжесвидетелствай против ближния си*?

Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ДЕСЕТА БОЖИЯ ЗАПОВЕД

***Не пожелавай дома на ближния си;
не пожелавай жената на ближния си, нито нивата му,
нито роба му, ни робинята му, ни вола му, ни осела му,
нито никакъв негов добитък – нищо, което е на ближния ти!***
(Изход 20:17)

Всеки носи в себе си един видим и един невидим човек, защото е тяло и душа. Обикновено близките съдят за човека по думите и по делата му, в скритите движения на сърцето никой не може да проникне освен Бог.

Никой човешки съд не е осъдил някого за престъпни желания, ако не са изявени. Но Божият съд по своята всеобхватност чете **мислите** и **чувствата**, които раждат **желанията**. Те от своя страна определят **делата**, а от тях зависи вечната участ на човека.

Всяко греховно желание е противно на Бога и на любовта към ближния. Не само лъжата, кражбата и убийството са грях, но и желанието да се извършат. Човек е истински праведен, когато е вътрешно чист.

Не пожелавай, значи не завиждай! Завистта се определя като скръб поради благополучието на ближния. Това е грубо нарушаване на повелята на Спасителя да обичаме ближния и дори враговете си. Отплатата за този тежък грях е жестока.

Докато останалите грехове носят някаква радост, макар и нечиста, завистта още с появяването си причинява скръб. Всички други духовни страсти рисуват във въображението някакви привлекателни перспективи, а завистта и това не прави.

Завистливият безумно насочва острието на меча срещу себе си, занимавайки постоянно мисълта си с дарбите на другите. Той не мисли за себе си. Занемарява своите дарби и така се отдалечава още повече от всеки успех в живота.

СЪПЕРНИЦИ

Бисерка Алексиева

Един болярин имал четири деца. Все момчета. Все юнаци. Който ги видел, не можел да им се нагледа. Всеки от братята имал някаква дарба. Най-големият бил силен великан – с голи ръце скала можел да строши. Вторият бил прочут ездач. Третият брат бил скотовъдец и можел да укроти сам цяло стадо, а най-малкият бил свирец – със свирня птиците омагьосвал и те кръжели край него на ята. Бащата се гордеел със синовете си и ги учел на господарски нрави, щото искал да остави богатството си в ръцете на силни мъже, та да е сигурен, че ще вървят по пътя му и ще множат рода му. Момците израснали силни, но твърде горделиви и своенравни. Вечно се надпреварвали да доказват на баща си кой е по-достоен да го замести. Колкото повече се надпреварвали, толкова повече сърцата им изстивали, затова вместо да си помагат, непрестанно се карали. Когато малкият брат искал да посвири и да развесели стария им баща, по-големите момци късали струните на гуслата му. Щом третият повеждал стадата към планината, другите подплашвали животните или отмъквали добиче, па правели пиршество, за да ядосват брат си.

От ден на ден лудориите им ставали все по-опасни, а свадите им по-грозни. Но когато братът ездач отмъкнал изгората на най-големия, сблъсъкът между момците бил страшен. Сърцето на най-стария се превърнало в буца лед и той се развилнял с великанската си сила. Тръгнал по дирите на ездача, за да го накаже, а от тежките му стъпки земята се тресяла, дърветата се привеждали и му правели път. Разгневеният великан къртел с голи ръце скали и клони и ги мятал наляво и надясно. В гнева си помел гората, а заедно с нея погубил стадото на пастира.

Ядосал се старият болярин, че синовете му враждуват, и като не знаел как да ги усмири, ги проклел да се пръснат по четирите посоки на света. За зла участ изрекъл клетвата в лош час и проклятието се сбъднало – момците се превърнали във ветрове. Най-големият станал зъл северен вятър и с дъх вледенявал всичко живо. Вторият брат се превърнал в източен вятър и всяка сутрин трябвало да премита небето и да извежда златогривия кон на Слънчо. Третият се озовал на запад, водел облачните стада и поливал горите. А най-малкия брат поел на юг, за да води ята към топлите страни.

Момците сменили облика си, но не смирили буйния си нрав и свадите им продължили. И след всяка препирня оставяли съсипни: унищожена реколта, поломена гора или пометени села. Не спрели да се мерят кой е по-силен. Слънчо решил да им даде урок, па им рекъл вместо да воюват помежду си, да премерят сили с него. Севернякът изфучал, че и сам може да го надвие.

– Като е тъй – рекъл Слънчо, – нека да видим кой от двама ни може да отнесе дрехите поне на един човек.

Надул бузи Северняка и зафучал, а хората се сгушили в кожуси и в шалове. Колкото по-силно веел, толкова повече се навличали човеците. Дошъл ред на Слънчо да покаже силата си, а той се засмял и хората захвърлили дрехите.

Ядосал се северният вятър, че трябва да се признае за победен. Волю-неволю помолил братята си за помощ, та с общи сили да надвият слънцето. Сговорили се да го измамят и да му вземат златогривото конче. А без вълшебния си кон слънцето повече нямало да е владетел на висините.

Дядо Господ решил, че е време да се намеси, за да не погубят братята ветрове света. Затворил злосторниците в дълбока пещера и оставил една сляпа горска магьосница да пази входа ѝ. Тя пускала само по един от братята из света, а после бързо го прибирала.

Понякога братята успяват да се сговарят и да се изплъзнат от веригите на мрачния дом, вилнеят и пакостят, но Дядо Господ си знае работата и овреме ги връща в пещерата.

АПЕТИТНА ЦАРЕВИЦА

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр.Варна

Един летен ден се разхождахме по хасковските улици. Изведнъж огладнях. Запътихме се към място, където продаваха дюнери. Поръчах си “кралски размер” – с много месо. Залъгах глада си, но надуших още нещо ароматно, горещо и вкусно – царевица. След секунди видях момиче с голяма, вкусна царевица. И какво мислите направих? Ами страшно ми се прииска да я имам! Играеше пред очите ми: жълта, посолена, току-що сварена царевица. Пара се издигаше от нея, а на мен лигите ми течаха. Започнах да халюцинирам: тук царевица, там царевица! Усещах вкуса ѝ в устата си, ама с все сила стиснах ръката на баба. Идеше ми отвътре да грабна царевицата и да я налапам! Исках я! Само възпитанието и Бог ме опазиха да не посегна.

Изведнъж видях продавач на жълта царевица. Втурнах се към него, като завлякох и другите след себе си. Избрах най-голямата, най-дългата, с най-едрите зърна. С наслада задъвках кехлибарените зърна, а виденето „царевицата на момичето” потъна в удоволствието, че вече хрупам вкуснотията.

За мен историята свърши добре: ядох царевица – не „пожеланата", но много вкусна, по-хубава дори!

Пожелах, исках това чуждо изкушение. Радвам се, че не посегнах да го грабна!

Бог ни предпазва от самите нас чрез заповедите си, записани в Библията. Една от тях е „Не пожелавай ..., каквото и да е притежание на ближния ти". Сега разбирам, че съм нарушил, макар само с мислите си, тази Божия заповед. Помолих Господ за прошка и съм сигурен, че Той ми е простил. Моля се Бог да ме води и пази от това да пожелавам нещо, което е на друг. Той ми е дал всичко, от което аз имам нужда!

МОРЕТО Е НАШЕ

Калина Петрова Николова

5. клас от СОУ „Любен Каравелов", гр. Варна

Миналото лято бях на почивка с мама и татко в Несебър. Отседнахме в голяма къща с чудесен изглед към морето. В градината цъфтяха най-красивите цветя и растяха най-вкусните зеленчуци. Сестра ми заяви, че това е истински рай. Всеки следобед след четири часа поставяше статива си на сянка и с часове рисуваше пейзажи.

Всяка сутрин ходехме на плаж, плувахме и се радвахме на почивката си.

Един следобед реших да надникна през високата ограда на градината. С изненада видях прекрасна вила с басейн, шезлонги около него и цветна градина. Изведнъж започнах да мечтая за този басейн. Каквото и да правех, тази мисъл не излизаше от главата ми. Ходехме на плажа, веселяхме се, но аз завидях на съседите с басейна и не можах да се успокоя. Вече не намирах удоволствие от хубавото около себе си.

Мама забеляза, че с мен става нещо. Разговаряхме и тя ме успокои, че морето е изцяло наше. За какво ни трябва басейн? Успокоих се и пак се отпуснах сред красивата природа.

Разбрах, че когато се радвам на малкото, което имам, съм щастлива!

10. страничка за теб:)

Какво ти каза съвестта, когато престъпи Десетата повеля ***Не пожелавай дома на ближния си; не пожелавай жената на ближния си, нито нивата му, нито роба му, ни робинята му, ни вола му, ни осела му, нито никакъв негов добитък – нищо, което е на ближния ти*****?**

Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ОБИЧАЙ БЛИЖНИЯ КАТО СЕБЕ СИ И ПОМАГАЙ НА ИЗПАДНАЛИЯ В БЕДА.

Попитан коя е **първата и най-голяма заповед**, Христос отговорил: **възлюби Господа**, Бога твоего, **със** всичкото си **сърце**, и с всичката си **душа**, **и** с всичкия си **разум**: тази е първата и най-голяма заповед; а **втората**, подобна на нея е: **възлюби ближния си като себе си** (Мат. 22:37-39).

Христос издига над всичко закона на любовта към Бога и към човека. **Да обичаш ближния като себе си е връх на любовта.** Никой човек не желае да го лъжат, ограбват или клеветят. Следователно трябва и той да не лъже, да не краде, да не клевети. Това е просто и лесно за разбиране. Ако се приложи, изглажда човешките взаимоотношения, защото осъществява закона на любовта.

На първо място обаче е поставена любовта към Бога. Той е наш Небесен Баща, дал ни е всичко и заслужава да бъде обичан най-много. Това е естествено. И детето обича най-много родителите си, които са го създали и се грижат за него.

Бог е Любов! Който обича Бога, може истински да обича и ближния си. Връзката с Бога е благодатна. Тя дава сили за любов и на слабия човек.

СТАРИЯТ ФАР

Бисерка Алексиева

От години старият фар стоеше на брега и гледаше морската шир с единственото си око. Под него се плискаха вълните и разказваха чудни истории за морския цар и за потънали кораби, пълни с несметни съкровища. Над него прелитаха птици и пееха за гората, която тъмнееше наблизо и омайваше с чуден аромат. По цял ден старият маяк страдаше, че никога няма да усети нито прохладата на близкия лес, нито загадъчната магия на морското дъно. Но настъпеше ли нощта, вперваше единственото си око в мрака и забравяше скърбите си, сочейки пътя на корабите, заблудили се сред грохота и пяната на вълните.

Един ден над фара затрепкаха с крилца лястовички – търсеха къде да свият гнездо. Той се зарадва на крилатите гости и ги подслони. От този ден животът му се промени, изпълни се с радост и с копнеж. Докато слушаше песните на своите нови приятели за далечни и чудни страни, мечтаеше да напусне скалистия бряг, където от години стоеше на пост, и да тръгне по широкия свят. Но как да пътешества, като е еднокрак великан и се е сраснал с брега? Знаеше, че никога няма да види нищо друго освен морската шир и скърбеше, че не е свободен като птиците. Брегът се съжали над стария мечтател и се размърда, но фарът не се освободи, а се прегърби, защото основите му се пропукаха.

Скоро на скалистия бряг се появи нов фар. Лястовичките казваха, че е красив, но е много високомерен и не обича птиците – боял се, че ще изцапат новичката му дреха. Младокът имаше остър поглед и нощем оглеждаше любопитно целия залив. Старият фар се почувства ненужен и престана да се взира в морето. За беда лястовичките, които го утешаваха, взеха да се стягат за път.

– Защо си тръгвате толкова рано? – питаше ги тъжно старият фар. – Лятото още не е свършило.

– Трябва да летим през морето, приятелю – отвърна му Жижи, най-старата лястовичка. – Трябва да потърсим в морето капитана на "Морска звезда". Неговата малка дъщеря лежи болна, а в болницата нямат лекарство за нея. Ще му кажем да потърси лек в страна отвъд морето.

– Ще кажем на капитана, че неговото момиченце иска кукла, която казва "мама"- рече малкото лястовиче. – Тогава сигурно ще оздравее. А ти не ни забравяй! Напролет ще се върнем при теб. Довиждане!

– На добър час, приятели! – прошепна фарът.

От тоя ден старият мечтател престана да се интересува от света. Престана да слуша шепота на вълните. Престана да мечтае. Не се радваше на танцуващите златни листа. Не говореше с дъжда, който пееше в мрака. Не забеляза снега, който заваля над морския бряг. Не чу рева на вилицата. Стоеше – осиротял и отчаян – и не разбра, че брегът е в опасност, а морето реве ужасено.

– Ей, старче, събуди се! – разтърси го вятърът. – Събуди се и ми помогни!

– Остави ме да умра – прошепна фарът. – Вече не съм нужен никому!

– Няма да те оставя, мързеливецо! Градът ще умре, ако не си отвориш дремещото око – ядоса се вятърът. – Не чуваш ли вълните! Откога те молят да покажеш пътя на "Морска звезда". Корабът кара въглища отвъд морето, а не може да намери пристанището в тая буря.

– Има кой да му покаже пътя към пристанището – изохка старият фар.

– Младокът няма да се справи сам. Помогни му. Помогни му, за да надвие вилицата. Капитанът не

вижда брега, а морето подмята кораба като листо. Ако не стигне до брега, топлоцентралата ще спре и градът ще остане без топлина и без светлина. А в болницата гасне едно дете, то чака лекарство, за да оздравее. Спри да мърмориш и покажи какво можеш!

Думите на вятъра накараха стария фар да забрави своите неволи. Усети се отново пълен със сили. Ослуша се. Чу жалния писък на вълните. Попримигна и впери окото си към залива. Видя кораба, който се бореше с полудялото море. Виелицата се опита да забули със снежна мрежа светлината на фара, но опитният страж знаеше как да се бори. Примигна и отново впери взор към "Морска звезда". Капитанът видя светлината и поведе кораба във вярната посока.

На следващия ден всички говореха, че старият фар е спасил екипажа на "Морска звезда" от гибел и е осигурил светлина и топлина за града. А в болницата едно малко момиченце прегръщаше новата си кукла и знаеше, че ще посрещне Коледа вкъщи.

Отмина зимата и пролетта доведе отново лястовичките при фара. Този път старият мечтател не остави гостите да разкажат как са прелетели морето, а бързо им заразказва за своето

зимно приключение. Цял ден им приказва за страшната виелица, за спасения кораб и за оздравялото момиченце. А привечер, когато Слънчо се гмурна в морето, за да охлади огнената си глава, фарът рече:

– Знаеш ли, Жижи, едва сега разбрах, че щастието не е през девет земи в десета. То е тук, край нас.

А за да го намериш, трябва само да помагаш на хора, изпаднали в беда.

Лястовичката кимна и запя песен за добрия стар фар.

КОЙ ЩЕ МИ ПОМОГНЕ С ДОМАШНОТО?!

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр.Варна

Всички у дома знаят, че обичам другите и им помагам.

Цяла седмица мислех и премислях това съчинение. Нищо обаче не ми идваше наум. Провокиран от темата, започнах да наблюдавам поведението си. И открих, че съм уцелил точния ключ: веднага “се самоулових”.

Сестра ми Поли вече е първи клас и се справя трудно с домашните. Така станало и днес. Прибрала се вкъщи и започнала да учи. Вечерта, когато всички се събрахме, се оказа, че Поли учила, учила, учила, ама не си научила. Тате взе кризистни мерки. Според неговия план тя трябваше веднага да започне да си пише домашните. Сестра ми обаче стартира чак в девет и половина и даже в момента е над учебниците.

Проблемът в случая е, че пръста си не мръднах да ѝ помогна. Седях на дивана и мислех, че домашните са нейна работа, че съм толкова уморен от своето си училище, че имам свое си съчинение за писане и че нямам време да ѝ помагам.

Бог обаче не иска ние да бъдем мързеливи и да правим така. Той ни учи да правим точно обратното.

В един момент Поли започна да плаче, защото ѝ дойде много. Чак тогава се усетих, че трябва да помогна, а само седя и мисля. Почувствах се ужасно! Нима трябваше сестра ми да заронi сълзи, за да ѝ помогна!

Осъзнах го и се втурнах. Точно в този момент се просветлих, че всеки ден нарушавам заповедта „Обичай ближния си както себе си!” в най-дребните ежедневни неща. И сега така направих, макар че след като размислих, разбрах, че греша, помогнах на Поли да напише домашното и доволни си легнахме.

След като описах случката, разбира се.

Всичко приключи благополучно, нали разбрахте. (Не казвайте на Полината госпожа по „Роден край”.)

Аз много обичам Бог и се опитвам да изпълнявам заповедите му. Усещам как Той ме променя, така че да обичам другите както себе си. Благодаря Му!

ПРИ НИЧИИТЕ ДЕЦА

Михаела Валентинова Василева

5. клас в СОУ „Любен Каравелов", гр. Варна

След едно голямо пролетно почистване у дома събрахме чували с детски дрешки – здрави, нови, почти неносени. Мама предложи да ги занесем на децата от детския дом.

На следващия ден взехме дрехите, купихме две кила бонбони и отидохме в дома. Още щом влязохме в двора, около нас заподскачаха рояци от малчугани на около 2-3 години. Те почти не говореха, но ни гледаха с огромни, любопитни и топли очи. Мама извади бонбоните и децата се заборичкаха, макар че имаше за всички. Поиграхме с дребосъците и отидохме да оставим дрехите.

Докато седяхме в канцеларията на директора на дома, от двора се чуха радостни възгласи. Погледнах през прозореца и видях жена с прошарена коса. Носеше огромен кош, пълен с малки кошнички. Даде на всяко дете и топло разцелуна розовите бузки на всеки. Децата се суетяха около нея и всяко искаше да привлече вниманието ѝ. Никой не остана пренебрегнат.

Спонтанно се обърнах и попитах коя е жената. Директорът ни разказа, че от много години тя идва всеки месец и носи подаръци и обич на децата.

Минаха години. Не помня лицето на непознатата, но винаги, когато си спомня за тази случка, в съзнанието ми изплува женски образ, слънце и деца, усмихвам се и ме обзема светло чувство.

Колко по-добър би бил нашият свят, ако има повече хора като тази жена! Ако всеки обича ближния като себе си и помага на изпадналия в беда!

11. страничка за теб:)

Какво ти каза съвестта, когато престъпи новозаветната повеля *Обичай ближния както себе си и помагай на изпадналия в беда*?

Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

НЕ ПРАВИ НА ДРУГИЯ ТОВА, КОЕТО НЕ ИСКАШ ДА ПРАВЯТ НА ТЕБ

Любовта към Бога и към ближния **е истинска, когато се изпълняват Божиите заповеди**. Двете прояви на любовта са свързани помежду си.

Като възвестил най-високия нравствен идеал, **Христос не отменил Десетте Божии заповеди**. **Напротив**, утвърдил ги, като разкрил дълбокия им смисъл: еднакви са, защото са откровение на Божията воля за човека.

ТОРБА СОЛ

Бисерка Алексиева

Преди много-много години невярна болест започнала да мори едно племе, което живеело край пустинята. Болестта не жалела никого. Погубила вожда на племето. Легнал на смъртен одър и старият жрец. Зачудили се хората какво да правят. Едни плачели и се молели, други правели жертвоприношения, а най-знатните се събрали край умиращия жрец и започнали да искат съвет. С последни сили болният рекъл:

– Изпратете в пустинята двама смелчаци. Дайте им една торба сол. И ако успеят да я изядат заедно, поверете им племето.

Като изрекъл тия думи, старият жрец се преселил в отвъдното. А мъжете дълго спорили кого да пратят в пустинята. Отначало мнозина искали да си опитат късмета, но като чуели, че трябва да изядат торба сол в безводната пустош, се отказвали. Най-сетне се намерили двама момци, които се съгласили да отидат в пустинята. Нарамили торбата и тръгнали през дюните. Дълго вървели, най-сетне стигнали до една пещера и се скрили в нея от лъчите на слънцето. Мъчела ги жажда, а никъде нямало капчица вода. Как да изядат солта сред пустинята? Мислили, мислили, па решили да я разделят поравно. Речено-сторено. Разделили я, па всеки се вторачил в своята половина и взел да мисли как да погълне солената купчинка. Денят минал. Паднала нощ. Момците си легнали да спят. Легнали, но сън не ги ловял, щото всеки мислел как да

надхитри другия. Когато мракът станал непрогледен, единият тихо се надигнал, па преместил своята купчинка сол до солта на другаря си. После си легнал доволен и заспал с мисълта, че се е отървал от трудността. Когато се събудил на другия ден, що да види – всичката сол била струпана до него, а вторият момък спял сладко и се усмихвал насън. Ядосал се първият и не оставил спящия да сънува, че предвожда племето, а го разтърсил грубо. И свадата започнала. Както знаете, насила хубост не става, затова торбата със сол останала неизядена, а момците насинени и посрамени се върнали при племето.

Хората не се отчаяли, а изпратили нови двама юнаци, та да ги изпитат дали стават за водачи. Новите избранници били по-твърди и щом стигнали до пещерата, най-усърдно започнали да ближат солта. Гърлата им пресъхнали. Замъчила ги жажда, а те не спирали. Когато паднала нощта, солта била намаляла. Но момците не могли да се разберат кой от двамата е изял повече сол. Скарали се. Така пропаднал и вторият опит на племето да избере достоен водач.

Наложило се отново да пратят храбреци в пустошта. Този път избрали двама приятели, та да не се скарат отново. Отначало всичко вървяло добре. Разбрали се момците. Избližали дружно част от солта, а когато паднала нощта и си легнали да спят, единият се повъртял в поселята, па се надигнал и отишъл отново да ближе сол. Близал, колкото близал, уморил се и заспал до солта. На сутринта, щом слънцето изгряло, се надигнал, па се провикнал:

– Ставай, братле, още малко остана! Ще те направя вожд аз тебе.

– Ти ли ще ме направиш вожд, сънливецо? – отвърнал другият момък. – А къде беше, докато аз лизах солта? Езикът ми се разрани, докато ти хъркаше!

Отново избухнала свада...

Разправят, че и до днес хората от племето си търсят водачи, но все още не са се намерили двама мъже да избližат заедно торба, сол без да се скарат. Пък, знаели човек. Може вие да успеете.

НЕ ПРАВИ НА ДРУГИЯ ТОВА, КОЕТО НЕ ИСКАШ ДА ПРАВЯТ НА ТЕБ.

Георги Борисов Шопов

5. клас в СОУПЧЕ „Александър Сергеевич Пушкин”, гр.Варна

Моята стая е пълна с „Лего”. Много харесвам да строя с „Лего”. Щом някой ми подари нещо от тези сложни съоръжения, веднага се качвам в стаята си и с часове творя според инструкциите. Когато свърша, играя с измайстореното и му се радвам. Прикључа ли играта, качвам го на високо, за да не го вземе брат ми. Там творението е на фаза „изчакване”. Само мама има право да го пипа и то ако го избърсва от праха. В противен случай – само аз.

Обаче много обичам да си играя с играчките на едногодишния си брат Лазар. Не мислете, че са бебешки! Той има чудесни железни камиончета и колички, които подреждам и карам с часове. Но Лазар пристига, започва да пищи и да унищожава моя ред. Аз “евакуирам” количките в собствената си стая. Мислех, че там съм на сигурно място. Учудването ми беше огромно, когато открих, че той вече може да влиза в стаята ми сам – беше пораснал и достигаше дръжката на вратата без проблем. След поредния му писък се намесва мама. Собствеността (количките) се връща на притежателя ù (Лазар). С увиснал нос се прибирам в стаята си, като мисля, че съм онеправдан и нечестно наказан.

Оказва се, че не искам никой да докосва конструкцията ми, но съм готов да понеса писъците на брат си, за да си поиграя с неговите играчки. Ама накрая губя – наказват ме, количките са далеч от мен и оставам сам в стаята си. Колко по-лесно щеше да ми бъде, ако спазвах заповедта „И както желаете да постъпват човеците с вас, така и вие постъпвайте с тях.”

Искам Бог да работи в мен и да ме променя!

ЕЛИНА ЕНЧЕВА – 11 *г.*, СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

РЪКА И ПРОЗОРЕЦ

Силвия Стаменова Георгиева

5. клас в СОУ „Любен Каравелов”, гр. Варна

Преди няколко дни пътувах в автобус №2. Отивах до центъра да купя едно помагало по математика за допълнителна работа. Имаше свободно място и аз седнах. Загледах се през прозореца. Слънцето весело надничаше зад белите пухкави облаци. Бях в добро настроение и си мислех какво ще правя вкъщи, когато се върна.

Автобусът спря на следващата спирка и в него се качиха няколко души. Един от тях беше възрастен човек, прегърбен, с побеляла коса и голяма чанта. Придвижваше се трудно. Огледах се. Всички места бяха заети. Никак не ми се ставаше. Непознатият беше близо до мен. Държеше се за една от седалките. Тогава забелязах, че едната му ръка трепери. Гледах през прозореца и не помръдвах. Една жена стана и се приготви да слезе. Човекът бавно седна и се отпусна.

Пристигнахме на последната спирка. Слязох, но вече нямах настроение. Чувствах се гузна и засрамена! Трябваше да поканя стареца да седне!

Ако когато остарея, няма кой да ми направи място, когато съм болна и уморена, как ли ще се чувствам?

Научих важен урок: Не прави на другите това, което не искаш да правят на теб!

12. страничка за теб:)

Какво ти каза съвестта, когато престъпи 12. повеля *Не прави на другия това, което не искаш да правят на теб?*

Сподели преживяното, изпиши го, нарисувай го:)

ПОДАРЪК ЗА ТЕБ: 3 НОВИ ПРИКАЗКИ
КОЙТО И ДА СИ, КЪДЕТО И ДА СИ, КАКЪВТО И ДА СИ

ГОРДЕЛИВКА

Бисерка Алексиева

Щом духна южнякът и подгони зимата, децата посадиха в училищния двор брезичка – мъничка, крехка. Стоеше тя на едно краче сред огромния двор и трепереше – плашеше се и от вятъра, който люшкаше клоните ѝ, и от играещите с топка момчета. Край младото дръвче стояха високи дървета и с усмивка гледаха как то расте. Кестенът и липата махаха окуражително на брезичката, но тя не смееше да погледне към тях – приличаха ѝ на великани. Като видя колко е безпомощно белокорото дръвче, елицата, растяща отсреща, реши да заприказва брезичката. Започна да ѝ разказва за слънцето и за дъжда, за пролетта и за ятата, които ще долетят от юг. А най-често разказваше за пролетния бал, когато дърветата обличаха красиви премени и танцуваха с южняка.

– Ех, как искам да имам зелена дрешка като твоята! Не само ти топли, а и ухае! – въздишаше брезичката, а елхата я успокояваше, че ще се сдобие с прекрасна рокличка, щом Слънчо сгрее земята.

Слънцето слушаше двете приятелки от своята пухена постеля и като видя колко нетърпелива е брезичката, реши да ѝ помогне. Показа огненото си лице и се засмя. От моя ден в двора всичко се промени: люшнаха камбанки зюмбюлите и изпълниха въздуха с ухание. После се появиха птичките и една лястовичка сви гнездо под стряхата на училището. От сутрин до вечер тя пееше за далечна чудна страна, а врабчетата я слушаха в захлас.

Слушаше я и брезичката, но все не можеше да разбере какво му е хубаво да се обикалят далечни земи, щом тук има всичко: топъл дъжд, златно слънце, а и такава добра приятелка, с която може да сподели всичко. А елхичката слушаше търпеливо оплакванията ѝ: че няма дантелена рокля като бадемовото дръвче, че в клоните ѝ не жужат пчели и че кората ѝ е петниста, а не е като на останалите дървета. И не само я слушаше, а казваше, че всичко ще се оправи.

Една сутрин брезичката се събуди и видя, че предсказанието на елхицата се бе сбъднало. Клончетата ѝ бяха покрити с листенца – нежни, златистозелени и лъскави като коприна.

– Виж, елхичке, виж! И аз имам зелена дрешка като тебе! – зашепна щастливото дръвче, а елхицата протягаше към нея зелени длани, за да я погали.

Скоро всички в двора се радваха на брезичката. Кестенът ѝ пращаше поклон. Врабчетата се люлееха на клончетата ѝ. Вятърът я галеше. Слънчо ѝ пращаше най-сияйните си лъчи. Дори хлапетата прекъснаха играта си и дойдоха да ѝ се порадват, а едно от тях рече: "Нашата брезичка е най-хубавото дръвче в двора." Най-сетне брезичката бе щастлива – не само я бяха забелязали, но я намираха красива.

Дните минаваха – едни радостни, други изпълнени с раздразнение. Дразнеше се брезичката, че не ухае като люляка, страдаше, че не я обичат пчелите, както обичат липата. Само тихият шепот на елхата я успокояваше. А когато хлапетата окършиха клоните на липата, дори се зарадва, но не посмя да си признае, за да не я помисли приятелката ѝ за зла и завистлива. Тогава с кого щеше да си приказва в лятната горещина. Докато децата бяха във ваканция, само разказите на елхата я спасяваха от скуката – разказваше ѝ за снега и за някакви странни човеци с нос от морков. Брезичката не знаеше какво е сняг, но не питаше, за да не изглежда смешна, а само кимаше със зелената си глава.

Отиде си лятото и дните станаха по-къси и по-хладни. Лястовичката литна към своя вълшебен юг и отведе със себе си гласовитите си рожби. А децата се върнаха в училището и дори един пакостник се опита да я нарани с нещо остро, но елхичката протегна длани и така го избоцка, че той се отказа да мъчи белокорото дръвче.

Една сутрин брезата се събуди от цвъртенето на врабче.

– Погледнете брезичката! – писукаше врабецът. – Прилича на царица!

Брезата се огледа и не повярва на очите си – цялата сияеше. За такава премяна тя не бе дори мечтала, нека сега да ѝ завиждат окършената липа и погрознелият люляк. Дори кестенът не можеше да се мери с нея по хубост.

– Елхичке – провикна се брезата, – виж ме! Имам златна рокля! А ти докога ще носиш твоя пращен бодлив кожух?

Елхата нищо не отвърна, а само обърна настрани обиденото си лице. Не очакваше такива думи от приятелката си. А брезата, замаяна от неочакваното щастие, не забеляза дори, че елхицата е наскърбена. Белокората красавица имаше друга грижа – как да опази златната си дрешка. Тя забрани на врабчетата да я доближават. И не спираше да се хвали с новата си премяна:

– Толкова съм красива, толкова съм златна, че и Слънчо не може да се мери с мен по хубост!

Чу я слънцето, обиди се на самохвалката и се скри. А брезата не спираше с хвалбите. Вятърът се ядоса, наду бузи и зафуча. Дъхът му попари тревите, а златната премяна на брезата се разхвърча на хиляди дрипави парченца. От хубостта ѝ останаха само голи клони. Нещастната самохвалка затрепера от гняв и от студ, но вече нямаше кой да я утешава. Елхицата си говореше с врабчетата. Криеше ги от вятъра с бодливото си кожухче, а те ѝ разказваха какво става в града.

Заваля сняг и децата съвсем забравиха за брезата, а наобиколиха елхата. Тя им даде шишарките си за някакъв празник – брезата не разбра какво точно ще празнуват, пък и нямаше кой да ѝ каже. После хлапетата направиха сред двора снежен човек, но и той не говореше с горделивката. Дори вятърът я подминаваше сърдит. Премръзнала и изоставена от всички, брезата затрепера от мъка и срам.

– Не тъгувай, брезичке! – прошепна неочаквано елхата. – Опитай се да поспиш. А напролет отново ще имаш рокля от зелена коприна.

– Защо говориш с тая самохвалка? – изцвъртя един врабец. – Та не заслужава да има приятели, защото не обича никого.

– Да ѝ простим, Врабчо! – отвърна елхата. – Коледа е! Да ѝ простим, мъничка е и още не знае, че мъдрият обича ближния, както обича себе си.

– Простете ми, че бях толкова глупава! – прошепна брезата, а после успокоена заспа.

ПРИКАЗКА ЗА ИСТИНАТА

Бисерка Алексиева

Това се случи по времето на големия глад. Гладът за истината. Толкова отдавна не бяхме вкусвали правдата, че напълно бяхме забравили вкуса ѝ. От глад бяхме заприличали на глутница вълци. Ако отнякъде замиришеше на нещо истинско, разкъсвахме онзи, когото подозирахме, че може да е опитал от истината.

Така се нижеха дните, докато не се появиха пророците. Те рекоха, че за да заситим глада си, първо трябва да се потрудим. Дадоха ни вълшебните зърна – бяха ги донесли отдалече, от някакво презморско царство – и заръчаха да посеем семената на истината през пролетта. Но ние бързахме, та затова с нокти разорахме замръзналата земя. Разкървавихме дланите си, като вярвахме, че кръвта ще стопи леда, та семената да поникнат по-рано от уреченото време. Метнахме зърната в студената кална пръст и завихме от радост, вперили поглед в облачното небе. От воя ни облаците подвиха опашки и се оттеглиха временно от небосклона, а бледото болнаво слънце показа лицето си и изпрати лъчи към нас. И вълшебството започна – от калната земя се показаха няколко хилави стръкчета. От тоя ден се събирахме в кръг и гледахме как растат стъблата на истината. Ръмжахме, за да ги браним. Зъбехме се един на друг и вярвахме, че така ще опазим нашата правда и повече никога няма да гладуваме. Най-сетне видяхме изкласилата истина и зряла-недозряла я ожънахме. Но ожънатото зърно бе малко – твърде малко и нямаше да стигне нито за храна, нито за нов посев. Какво да правим? Обезумели от глад, взехме да се хапем един друг в търсене на решение кое е по-добро: дали да изядем ожънатото, или да го засеем.

Гладът е лош съветник, затова решихме да потърсим сити съветници, дето познават вкуса на истината, та те да ни кажат какво да правим. Речено-сторено. Проводихме хора през девет земи в десета и те доведоха умни мъже, които ни рекоха, че не е нужно да чакаме повече, а да изядем добитата правда, пък ако не остане семе за посев, от тяхното царство-господарство ще ни продадат зърна от най-чистата истина, та да не гладуваме повече. Така и сторихме. Смляхме недозрялата истина, па побързахме да я замесим. Тестото бе малко, колкото за една-едничка пита. Но ние се радвахме като деца и зашепнахме над втасващото тесто заклинания. Някои сложиха в питата късметчета, та да познаем кому какво е отредено от боговете. И втасала-невтасала метнахме истината да я печем. Нетърпеливи бяхме, затова хвърляхме в пещта късчета от сърцата си, за да се разгори по-бързо огънят и да опече нашата истина.

И огънят се разгоря. Пещта се нажежи до червено, а във въздуха се разнесе сладък аромат. Ухаеше на

истина! И ние, нали сме потомци на Хитър Петър, побързахме да заситим глада си с мириса ѝ. Но вълчи глад само с мирис не се засища, затова измъкнахме питата от пещта и се нахвърлихме отгоре ѝ. Изпогорихме се, ала набързо я разчупихме. И преди да налапаме горещите късчета, пак се скарахме. Едни бяха сърдити, че им се паднали изгорели къшеи, други се сърдеха, че техният дял е недопечен. Но всички виеха злобно, че истината е твърде малко и е клисава. Малцина бяха доволни, щото им се бяха паднали късметчета. Та те решиха, че са любимци на боговете, и се отдръпнаха от нас – да не им разваляме удоволствието на божии избранници.

С това гладът не свърши, а само се настървихме един срещу друг... И до днес се караме – не можем да се разберем кой крив и кой прав. Изнемощели от глад, родителите ни занапускаха света на хората и взеха да се преселват без време в отвъдното, омерзени от кавгите ни. И децата побягнаха, подмамени от мириса на чуждата истина, дето можеш без усилия да я добиеш в далечни земи. А ние продължаваме да вием един срещу друг и да спорим чие е последното изсъхнало късче истина. От воя не чуваме шепота на един слях мъдрец, който вярва, че истината не е залък, а е песен на окарина. И тази окарина трябва да се замеси от родна пръст и от кръв на праведници, да се изпече върху огън, разпален с любов и чест, а не с омраза и алчност. Па с тая окарина да засвири някой потомък на Орфей, та да омагьоса зверовете на душите ни и да ни направи по-добри. Но кой да слуша ослепели мъдреци?!

КЪМ ГОРНАТА ЗЕМЯ

Бисерка Алексиева

Някога небето бе толкова ниско, че когато лягах в тревата и протягах ръка, можех да си хвана облаче. Но трябваше много да внимавам, за да не ме настъпи кончето на Слънчо. Настъпеше ли ме, мама мажеше с кисело мляко вратлето ми, а за да не плача, дядо ми разказваше приказки. Най обичах да слушам за оня орач, който се изкатерил на небето по ствола на орех, израснал върху гърба на пчела. От дядо знаех, че човек може да стигне до небето, ако е добър. Тогава отгоре спускат люлка или се извива дъга, шарена като бабините черги. Тая дъга отнася човека право в Горната земя, дето е Златно момиче. То всяка нощ ме гледа отгоре и си приказвам с него, когато не мога да заспя. Братовчед ми Гено казва, че това е Месечината. И не вярва, че тя може да приказва. Но пък вярва, че Крилатия майстор още лети сред облаците. Затова въобще не се впечатлихме от съобщението, че по Луната ходят хора. Голямо чудо – та нали те открай време са там! Но възрастните май бяха забравили и се дивяха пред екрана, където

показваха тромави фигурки. Викаха им космонавти. Много странна е тая дума. Трябва да се мъчиш, за да разбереш какво значи. Появиха се и други думи: космос, ракета, совалка... Братовчед ми имаше обяснение за всяка от тях. Според него тия, дето ходят по небето, са космати като първобитните човеци, затова крият телата си със смешни костюми. Не вярвах на обяснението му, понеже в една книжка видях Гагарин, а той не приличаше на първобитен... Тогава Гено отвърна, че Гагарин не е космат, защото е руснак, а ония – ходещите по Луната – не са руснаци, затова са космати. Пък и Гагарин не е стъпвал на Луната – само е направил едно кръгче с ракета. А това си е най-обикновена машина като трактор. Гено от опит знаеше, че машините, като се засилят, литват. Сам бе летял с трактора на съседа Борко, та потроши с машината

му нашата ограда. Този Гагарин бе летял с машина, а онези – американците, де! – се бяха озовали горе със совалка. Каква ли ще е тая совалка?! Баба имаше совалка и по цял ден я премяташе, докато тъчеше, но въобще не летеше. Генчо рече, че американската совалка е вълшебна – изтъкали са с нея вълшебно килимче и са се озовали горе с косматите си тела.

– Не ми се вярва – викам му.

– Ти нищо не разбираш от летене, затова говориш така! – отвърна братовчед ми. Той бе абсолютно прав – аз не съм летяла с трактор. После добави, че космонавти са ония, които летят с помощта на нафта. Това е вонящата течност, с която вървят тракторите. Значи космонавтите са налели в совалката нафта и тя бързо-бързо е изтъкала вълшебното им килимче, пък Гагарин е налял нафта в ракетата, та затова и на него му викат космонавт. След това обяснение най-сетне се убедих, че по Луната ходят косматковци. Само не разбрах дали и бате Борко е космонавт. Затова пък се досетих защо баба не може да лети – совалката ѝ тъче без нафта. Генчо се позамисли, па рече, че може да поправи бабината совалка, та да тъче летящи черги.

Още същия ден помолих баба да ми даде совалката.

– Рано ти е да тъчеш – отвърна ми тя.

Е, аз можех да чакам! Когато се стъмни и баба отиде да приспи братчето ми, реших, че е дошло време да взема совалката. Какво е совалка ли? Това е малка дървена рамчица, която прилича на куха рибка. Само че вместо гръбнак, си има метална пръчица, върху нея баба нанизва калем (тръбичка, на която е намотана прежда). Грабнах дървената рибка-совалка. За беда пухкавата нишка, проточена от калема, бе свързана с недотъканата черга. Ами сега! За да взема совалката, трябва да я освободя. Бях виждала как баба прави това. Караше совалката да плува между нишките, докато пълното с прежда коремче се изпразни. После нанизваше върху металния гръбнак нов калем с прежда. Совалката набираше сили, а след нея оставаха вълнички: сини, розови, зелени... Опитах се да накарам рибката-совалка да поплува, но тая палавница така се загмурка, че прежда се оплете. Измъкнах се от стана и бързо се пъхнах под завивките.

На другата сутрин баба оправяше заплетената нишка, а съседката се кръстеше и я съветваше да връзва нощем стана, та да не тъкат на него русалките.

– Зная коя русалка е тъкала – засмя се баба, па освободи совалка и я пусна в кошничката с калемите. Това ѝ чаках – грабнах чудната вещ и хукнах при Гено. Той дълго я оглежда, но не откри къде да налее нафта. Бяхме на път да се откажем от полета до Луната, когато ми хрумна, че рибката-совалка е гладна. Щом напълних коремчето ѝ с прежда, братовчед ми се плесна по челото, па рече, че трябва да накисне вълнените нишки с

нафта и вълшебството ще стане. Проблемът бе, че вкъщи нямаше нафта. Нафта имаха съседите и палеха с нея смрадлива печка. Поискахме от съседското момче, но този страхливец рече, че баба му щяла да го пребие, ако пипа нафтата. Нито обещанията да го вземем на Луната, нито Геновите заплахи можеха да осигурят помощта на този страхопъзльо. Но братовчед ми скоро намери изход – трябваше ни течност, която гори. Водата и млякото не ставаха, но в газената лампа имаше газ, а тя не само вонеше, но и гореше като нафтата. Знаехме това, щото – угаснеше ли токът – баба палеше фитилчето, натопено в газта.

И така – знаехме откъде да вземем вълшебна течност, но лампата беше окачена на стената. Нямаше препятствие, способно да спре Гено. И този път се сети какво да направи – взе един стол, покатери се върху него, но не достигна лампата. За да му помогна, струпах върху стола няколко кубчета и две-три книжки. Гено стъпи върху купчината и сграбчи лампата. За нещастие кубчетата се разместиха и бъдещият летец се озова на пода. Лампата се разби, а безценната течност се разля и изпълни стаята с воня. Чак сега разбрах дядовите думи, че на небето попадат само добри хора. За пакостници като нас там нямаше място.

От тоя ден светът се промени – стана ясен, но скучен. Разбрах, че думите са измамни – казваш едно, а се разбира друго. Ей, на – мислиш си, че совалката е предмет, с който се тъче, пък излиза, че ставало дума за машина, летяща из Космоса. А пък тая дума Космос няма нищо общо с косъм, а значи свят. И моя свят стана толкова огромен, че аз се смалих колкото прашинка, танцуваща със слънчев лъч.

– Ще ме отвее вятърът и никой няма да забележи! – разревах се с цяло гърло.

– Не бой се, чедо! – рече дядо. – Никакъв вятър не може да отвее човек, който има корени.

Думите му не ме успокоиха, а още повече ме изплашиха. Щом имам корени, сигурно върху гърба ми е пораснал орех като на пчелицата от приказката! Заревах още по-силно. И щях да рева още, ако не бе се намесила баба. Обеща да ме заведе в Града на слънцето.

– Къде е моя град, бабо? Какъв е? – питах я, а тя казваше, че ще го видя, ако стана преди изгрев.

Такава е баба – сладурче! Толкова е сладичка, че докторите я викат да ѝ мерят захарта. Не знаех, че това става в града на Слънчо. Цяла нощ не мигнах. Опитах се да си поговоря с Месечината, но тя бе изчезнала. Чудех се как ще стигнем до Слънчоград, а отговорът бил съвсем прост – един автобус ни понесе към планината. Пътят се виеше пред нас като черга. Очите ми натежаха... Как сме пътували, откъде сме минали – не помня. Но когато отворих очи, небето розовееше. Край пътя аленееха скали. Бяхме се озовали във вълшебна земя: хора, зверове и птици бяха вкаменени. В далечината червенееха стените на омагьосан манастир, чиито монаси великани бяха каменни. Край тях стоеше вкаменена Мадоната с бебе на ръце. Автобусът изпъхтя покрай вкаменено момиче и огромна каменна Мецана. Прекоси площадчето и спря.

– Пристигнахме, чедо. Това е Белоградчик.

Огледах се. Бели къщички! Май баба се е объркала и ме е довела в белия град на майстор Манол, а злите сили тая нощ са вкаменили и манастира, и оная жена с бебето... Или сме се озовали на небето и Богородицата е излязла да ни посрещне, но е разбрала, че съм пакостница, и се е вкаменила... В тоя момент изгря Слънчо. И градчето оживя! Скалите се пробудиха, а каменната кукувица закука. Дали от Слънчовата усмивка, или от гласа на кукувичката, но усетих, че раста.

– Виж, бабо, пак мога да докосна небето!

Баба отвърна, че небето винаги е с човека, стори ли му място в сърцето си. И днес, когато се почувствам нищожна като прашинка, тръгвам към Белоградчик. Изкатервам се на Първа плоча и се опитвам да докосна небето. А долу лежат вкаменени грижите – цяло огнено море. Зеленината потушава огъня им, щом над това червено-зелено море препусне на бял кон Слънчо. Усмихва ми се и страховете ми се стопяват. А омагьосаният Космос оживява и ми шепне да не се плаша, защото имам корени – алени като скалите, зелени като надеждата на моя чуден свят, бели като конче-облаче.

НИКОЛАЙ МОМЧЕВ – 12 *г.*, СОУПЧЕ „Ал. С. Пушкин”

ВАРНЕНСКА ЛИТЕРАТУРНА ШКОЛА ЗА УЧЕНИЦИ

ВЪЗКРЕСЕНСКИ МАРАТОН ЗА ДОБРОТО

ИГРАЧКА_ ПЛАЧКА_1_2010
или
ЗА ДОБРОТО И ЗА СЪВЕСТТА

СБОРНИК

Съставители:
Кръстина Манолова
Галина Кузманова

Редактори:
Галина Кузманова
Кръстина Манолова
Димитър Маринов

Коректор:
Тина Лютикова

Българска. Издание 1.

Предпечат: Фактор Р – Варна
Печат: Хеликс Прес – Варна

© СБОРНИК *ИГРАЧКА_ПЛАЧКА_1_ 2010*

© **Бисерка Алексиева:** автор на приказките

© **Ангелина Димитрова:** илюстрации към приказките